

LISTY UNIVERZITY OBRANY

PROSINEC 2011

UNIVERZITA OBRANY

a Základní organizace ČMOSA UO v Brně

pořádají

VIII. REPREZENTAČNÍ PLES

OREA hotel Voroněž, Křížkovského 47, Brno

**PÁTEK 17. ÚNORA 2012
V 19.30 HODIN**

Bohatý kulturní program zajištěn

Rezervace míst od 5. ledna 2012 na Klubu UO, tel.: 973 443 566

Informace na www.unob.cz

Odjezd autobusu z Vyškova a zpět zajištěn

LISTY UNIVERZITY OBRANY

Dvuměsíčník Univerzity obrany

Ročník 8 / číslo 2
akademický rok 2011/2012

Vydavatel
Univerzita obrany
Kounicova 65, 662 10 Brno
IČ: 60162694
www.unob.cz

Redakce
Oddělení vnějších vztahů UO
Kounicova 65, 662 10 Brno
Telefon: 973 443 203
Fax: 973 442 160
E-mail: listy@unob.cz

Vedoucí redaktor
Mgr. Zdeňka Dubová
zdenka.dubova@unob.cz

Redakční rada
předseda
pplk. RNDr. Antonín Müller, CSc.
místopředseda
Dr. Miloš Dyčka, CSc.

Grafická úprava a zlom
Marek Sobola
Vydavatelské oddělení UO

Tisková příprava a tisk
Odbor komunikace a prezentace
MO ČR, Rooseveltova 23,
161 05 Praha 6

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje OKP MO a UO

Evidenční číslo
MK ČR E 15403

Uzávěrka čísla: 6. 12. 2011
Číslo 2 vyšlo: 15. 12. 2011

Z OBSAHU

Slavnostní vojenská
přísaha studentů UO 3

Příloha na téma vzdělávání
v zahraničí 10-16

Úspěšná prezentace
naší školy v Olomouci 4

Veletrh vzdělávání
Gaudeamus 2011 5

Novinka: 3D
vizualizační systém 21

Vzpomínka na neslavnější
českou snajperku 23

NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

Pf 2012

*Milí čtenáři,
přejeme Vám krásné a pohodové vánoční svátky
v kruhu svých nejbližších, do nového roku
pak pevné zdraví, lásku, pohodu
a také hodně osobních i pracovních úspěchů.*

Redakce

Výsledky královéhradeckého zasedání kolegia rektora

V pondělí 24. října 2011 proběhlo 6. zasedání kolegia rektora v letošním roce, a to tentokrát výjezdní formou na Fakultě vojenského zdravotnictví Univerzity obrany v Hradci Králové.

Na programu jednání byly mj. tyto otázky: změna struktury výuky cizích jazyků na FEM UO, problematika centrálního plánování výuky na FEM a FVT, soubor opatření pro řádné rozdělení a kontrolu čerpání finančních prostředků určených na zahraniční aktivity, změny ve služebním hodnocení vojáků a nový systém vojensko-odborné přípravy studentů.

V rámci projednávání prvního bodu vzali členové kolegia na vědomí doklady ředitelky CJP dr. Jany Tomšů a děkana FEM plk. Vladana Holcnera. Po následné diskusi bylo rozhodnuto kodifikovat výuku anglického jazyka (cizí jazyk I) jako povinně volitelného předmětu, stejně jako je tomu na FVT UO. Ve vztahu k výuce cizího jazyka II (fr., rus., něm., resp. arab. jazyk) byl přijat závěr rozdělit výuku dle dosažené úrovně znalostí studentů na skupiny pokročilých, mírně až středně pokročilých a začátečníků. Nový způsob výuky cizích jazyků bude uplatněn od počátku akademického roku 2012/2013.

Ve druhé části pokračovala diskuse ze zářijového zasedání kolegia rektora k otázkám precizace systému centrálního plánování vý-

uky u FEM a FVT. Na základě vstupního dokladu prorektora pro studijní a pedagogickou činnost prof. Zdeňka Zemánka, sdělení děkanů obou brněnských fakult a následné diskuse přijalo kolegium rektora závěr plánovat centrálně výuku cizích jazyků, tělesné přípravy a přesně specifikovaných předmětů teoretického základu počínaje letním semestrem tohoto akademického roku. V této souvislosti bude rovněž nově upravena odpovědnost za správu čtyř velkokapacitních učeben, na kterých má především probíhat soustředěná výuka předmětů teoretického základu ve prospěch většího počtu studentů.

V další části kolegium rektora se zájmem vyslechlo návrh prorektora pro vnější vztahy plk. Jaroslava Průchy na soubor opatření, které by měly zabezpečit objektivizované rozdělení, řádné čerpání a adresnou kontrolu využívání finančních prostředků určených na zahraniční služební cesty a návštěvy v kalendářním roce 2012 a efektivní vyčerpání zbývajících disponibilních finančních prostředků do konce letošního roku. Na závěr projednávání této otázky rektor-velitel mj. uložil vedoucím součástí a složek UO, aby ve spolupráci s prorektorem pro vnější vztahy zabezpečili u příslušných složek resortu MO finanční pokrytí zahraničních služebních cest příslušníků UO v těch případech, kdy je vyslání na ZSC požadováno danou resortní složkou.

Členové kolegia poté vyslechli doklad prorektora pro vědeckou činnost plk. Martina Macko o podmínkách zvažovaného zapojení UO do národního systému kontroly odborných textů a publikací akademických pracov-

níků UO z hlediska možného výskytu plagiátorství. Vzhledem ke skutečnosti, že podobný systém kontroly je již delší dobu realizován i v mezinárodním měřítku, rozhodne rektor-velitel o případném zapojení UO do národního systému kontroly až po podrobnějším seznámení s parametry tohoto systému. Na závěr stanovených řádných bodů jednání informoval ředitel personálního odboru UO plk. Jozef Šelesták členy kolegia o zásadách zpracování služebních hodnocení vojáků dle Vyhlášky MO č. 414/2009 a elektronickém vyplnění a odeslání příslušných formulářů do Informačního systému o službě a personálu (ISSp).

V rámci bodu „Různé“ věnovalo kolegium rektora největší pozornost zevrubnému dokladu zástupce rektora plk. gšt. Josefa Trojana ke struktuře, obsahu a časovému rámci výuky akreditovaného předmětu vojensko-odborná příprava (VOP I a VOP II) s důrazem na zaměření a harmonogram jednotlivých částí důstojnického kurzu. V této souvislosti rektor-velitel UO připomněl, že je nezbytné více než v minulém období posílit odpovědnost akademických pracovníků UO a příslušníků velitelského sboru školního praporu za formování požadovaného vojensko-profesního profilu studentů a absolventů UO. K precizaci obsahu a zaměření vojensko-odborné přípravy studentů proběhla v měsíci listopadu 2011 série pracovních jednání, a to jak na úrovni UO, tak ve spolupráci se zainteresovanými složkami MO-GŠ a VeV-VA Vyškov.

**Text: dr. Miloš Dyčka, CSc.,
tajemník kolegia rektora**

Zasedání Akademického senátu Univerzity obrany

Dne 5. října 2011 se konalo řádné zasedání Akademického senátu Univerzity obrany v Hradci Králové. Hosty zasedání byli prorektor pro rozvoj UO plk. prof. Ing. Bohuslav Příkryl, Ph.D., předseda AS FVZ doc. MUDr. Pavel Bošík, Ph.D., a právník UO Mgr. Miloslav Havlín, Ph.D.

Zasedání zahájil předseda Akademického senátu, plukovník prof. MUDr. Jiří Kassa, CSc., který přivítal hosty a seznámil všechny přítomné s navrženým programem. Poté podal informaci o zářijovém jednání předsednictva AS UO, které proběhlo dne 22. září 2011 v Hradci Králové.

Dalším bodem programu bylo projednání návrhu Pravidel pro přijímací řízení a Podmínek přijetí ke studiu na Univerzitě obrany pro akademický rok 2012/2013 v doktorských studijních programech Ochrana vojsk a obyvatelstva a Vojenská logistika. Následně byla tato pravidla Akademickým senátem univerzity obrany schválena.

Zajímavým a velmi podnětným bylo vystoupení prorektora pro rozvoj UO plk. prof. Ing. Bohuslava Příkryla, Ph.D., který přednesl

informaci o aktuálním dění na UO. Ve svém příspěvku hovořil o následujících problémech:

- Dne 4. října na Univerzitě obrany proběhla beseda vedoucích funkcionářů školy s ředitelem Sekce personální Ministerstva obrany ČR Ing. Vladimírem Karaffou, CSc., kde se hovořilo o postavení UO v systému vzdělávání a jejího dalšího vývoje v souvislosti s implementací Bílé knihy o obraně a krácením rozpočtu resortu MO.

- V současné době se dokončuje Koncepce přípravy personálu. Byly identifikovány příčiny problémů v systému přípravy. Celá soustava přípravy bude centrálně řízena. Univerzita obrany bude v tomto směru naplňovat požadavky zřizovatele. Budeme se orientovat na přípravu klíčového (velitelského) a ostatního personálu.

- V terciárním vzdělávání nastanou změny ve způsobu akreditace. Již se nebudou akreditovat jednotlivé obory, ale oblasti vzdělávání. Pro akreditaci jedné oblasti vzdělávání bude třeba garance až padesáti odborníků daného oboru.

- Důležitá je i jazyková příprava, která úzce souvisí s oblastí vzdělávání. Studenti musí prokázat schopnosti komunikovat na odborné úrovni v cizím jazyce!

- Univerzita obrany bude zachována po určité transformaci. V budoucnu bude tvořena třemi fakultami (velitelskou, technickou a zdravotnickou), ústavy a centry.

Předseda AS UO prof. Kassa poděkoval

prorektor pro rozvoj prof. Příkrylovi za jeho vystoupení a otevřel rozpravu. Nejvíce otázek kladli studenti: „Blok humanitních předmětů byl do přípravy studentů zařazen na základě požadavků zřizovatele. Příprava studentů UO bude zaměřena tak, aby studenti naplnili stanovené požadavky na jazykovou znalost. Některé předměty se budou vyučovat v cizím jazyce,“ odpovídal plk. Příkryl na otázky spjaté se studiem na FVT.

Předseda AS UO informoval přítomné senátory o nutnosti zvolit nové delegáty UO do RVŠ, protože funkční období současné Rady vysokých škol končí k 31. 12. 2011. Přednesl návrh předsednictva AS UO nominovat senátory, kteří byli již zvoleni ve volbě provedené na 1. řádném zasedání AS UO dne 5. 4. 2011.

Na další tříleté funkční období tj. na léta 2012–2014 byli zvoleni tyto senátoři:

- a) prof. Ing. Pavel Konečný, CSc. – delegát do sněmu a předsednictva
- b) pplk. Ing. Pavel Otrisal, MBA – delegát do sněmu
- c) rtm. David Řezáč – delegát do Studentské komory

Další řádné zasedání AS UO se uskuteční na začátku nového roku 2012. O přesném termínu rozhodne Předsednictvo AS UO. Schválené dokumenty mohou zájemci nalézt na internetových stránkách Univerzity obrany.

**Text: čt. Jiřina Polcrová,
členka předsednictva AS UO**

Slavnostní vojenská přísaha nových studentů

Dne 28. října dopoledne se za přítomnosti prezidenta Václava Klause, ministra obrany Alexandra Vondry, náčelníka Generálního štábu armádního generála Vlastimila Picka a dalších významných představitelů státu uskutečnila na Hradčanském náměstí v Praze slavnostní přísaha vojáků Armády České republiky.

Slavnostní přísahy se zúčastnilo téměř 500 nových vojáků AČR – 330 studentů prvního ročníku Univerzity obrany a 153 nových vojáků AČR, kteří absolvují základní výcvik ve Vojenské akademii ve Vyškově. Velitelem vojenské přísahy byl plukovník gšt. Ing. Josef Trojan.

„Touto přísahou navazujete na vojenské tradice naší země. Přísahu skládali příslušníci československých legií vytvořených v průběhu první světové války, stejně tak účastníci druhé světové války. (...) Na hrdinství a odhodlanost vašich předchůdců při výkonu své vojenské služby nezapomínejte. Pro tyto vojáky nebyla vojenská přísaha pouhou proklamací, brali ji velmi vážně. Mělo by tomu tak být i u vás,“ apeloval na vojáky prezident republiky.

Na jeho slova navázal ministr obrany. „Vo-

jenská přísaha k vojsku a životu vojáka nerozlučně patří, je jedním z milníků a současně i základním kamenem každé vojenské kariéry. Dovolte mi připomenout, že vojenská přísaha je nejen aktem právním, ale také závazkem morálním. Neboť slovo vlast nesmí být, zvláště pro vojáka, prázdným pojmem, ale hodnotou, kterou je třeba ctít a bránit.“

„Armádu potřebujeme,“ zdůraznil také Alexandr Vondra. Akceschopná a připravená

armáda je nezbytná pro fungování každého demokratického státu. Podle ministra Vondry nelze podceňovat otázku naší obranyschopnosti ani dnes, kdy obrana je v Severoatlantické obranné alianci spojeneckou a partnerskou záležitostí, opírající se o úměrné rozdělení povinností, nákladů a závazků.

Text a foto: Olga Haladová

Pietní akt u Památníku rumunských hrdinů

Při příležitosti Dne ozbrojených sil Rumunska, který připadá na 22. října, se o pár dnů později – tedy 27. října 2011 – uskutečnil pietní akt u hrobu padlých rumunských vojáků na čestném pohřebišti brněnského Ústředního hřbitova. Slavnostní atmosféru dokreslovala Posádková hudba z Olomouce. Věnce k hrobům rumunských hrdinů položili studenti Univerzity obrany.

Kromě rumunské delegace, v čele s jejíž velvyslankyní Danielou Gitman a vojenským a leteckým přidělcem Rumunska v ČR plukovníkem Viorelem-Catalinem Tudorem, se vzpomínkového aktu zúčastnili také zástupci Jihomoravského kraje a města Brna. Za Univerzitu obrany byl přítomen zástupce rektora plukovník gšt. Ing. Josef Trojan.

Danila Gitman ve svém krátkém projevu zdůraznila, že je pro ni vždy ctí poklonit se památce rumunských hrdinů, kteří své životy položili v boji za svobodu. Pietního aktu v Brně se zúčastnila už po několikáté. „Jsem ráda, že tuto tradici udržujeme a přála bych

si, aby tomu tak bylo i do budoucna,“ uvedla mimo jiné.

V Brně je pohřbeno celkem 1501 rumunských vojáků padlých při osvobozovacích bojích naší metropole a jejího okolí. Historické

prameny uvádějí, že celkový počet všech padlých nebo nezvěstných rumunských vojáků při osvobozování ČSR byl 33 241.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Úspěšná prezentace Univerzity obrany v Olomouci

V sobotu 12. listopadu 2011 proběhla další presentační akce Univerzity obrany v rámci náborových aktivit. Tentokrát v obchodně společenském centru Olomouc CITY. Na rozsáhlé presentační akci se vydařily ze všeho nejvíc dynamické ukázky v podání studentů Univerzity obrany.

Celkem třikrát se během sobotního odpoledne objevili na pódiu studenti ze skupin COMMANDOS a MUSADO MCS, aby předvedli akční ukázky z činnosti vojenské skupiny v nestabilním prostředí a boje zblízka.

Divácky atraktivní byly také ukázky slaňování a simulace konkrétní krizové situace – vyprošťování a záchrana zraněného člena týmu v rámci vojenského lezení. Výkony studentů Univerzity obrany sledovali návštěvníci centra se zatajeným dechem. Součástí dynamických vystoupení bylo také předvedení správného poskytnutí první pomoci, což prováděli studenti Fakulty vojenského zdravotnictví.

S velkým zájmem se setkaly nejenom moderní ruční zbraně české armády, ale také střelecké trenažéry, na kterých si lidé mohli zastřílet z laserových zbraní. Živo bylo i u virtuálního taktického simulátoru. Veřejnost viděla v akci monitorovací roboty a v hlavní pasáži letové ukázky modelů bezpilotních průzkumných prostředků. Nechyběly ani modely pozemní bojové techniky a termokamera. Univerzita obrany prostřednictvím Katedry

ženijních technologií rovněž prezentovala svoji pomoc při odstraňování následků povodní, což se týkalo zejména projektování a výstavby náhradních přemostění.

Aktivně se mohli návštěvníci centra zapojit také do nácviku resuscitace „zraněného“ nebo si ověřit vlastní fyzickou kondici na veslařském trenažéru. V rámci této presentační a marketingové akce se představilo reprezentační družstvo Armádního sportovního oddílu parašutismu Dukla Prostějov v čele s úřadujícím mistrem Evropy v přesnosti přistání praporečkem Jiřím Gečnukem.

Pro milovníky vojenské techniky byly k vidění bojové kolové obrněné vozidlo PANDUR II 8x8, lehké kolové obrněné vozidlo IVECO a nákladní automobil Tatra 810 umístěné před vstupem do obchodně společenského centra Olomouc CITY. Svým uměním potěšil všechny přítomné Vojenský umělecký soubor Ondráš a do atraktivního odpoledne byly zařazeny i zajímavé soutěže pro návštěvníky.

„Armádní“ týden v obchodně společenském centru Olomouc CITY zahájila v pondělí 7. listopadu 2011 výstava fotografií s názvem „Armáda ČR doma i ve světě aneb Víte, že...“ spojená s textovou a obrazovou prezentací Univerzity obrany. Od 11. do 12. listopadu 2011 se potom zájemci o vojenské vysokoškolské i středoškolské studium mohli osobně informovat o možnostech a podmínkách studia, studijních oborech, uplatnění absolventů, a to v informačním stánku vojenských škol.

Prezentační akci v obchodně společenském centru Olomouc CITY, o kterou byl ze strany veřejnosti velký zájem, připravila Univerzita obrany ve spolupráci s Krajským vojenským velitelstvím Olomouc, Základnou opravovaného materiálu Štěpánov, Vojenskou střední školou a Vyšší odbornou školou MO v Moravské Třebové a Velitelstvím společných sil Olomouc.

Text a foto: Dr. Pavel Pazdera

Veletrh vzdělávání Gaudeamus 2011

V první listopadový den byl na brněnském výstavišti zahájen osmnáctý ročník Evropského veletrhu pomaturitního a celoživotního vzdělávání Gaudeamus 2011, jehož se tradičně účastnila i Univerzita obrany.

Slavnostního zahájení veletrhu, který probíhal do pátku 4. listopadu 2011, byl přítomen náměstek ministra obrany pro personalistiku Michael Hrbata. Účastníky ceremoniálu pozdravil jménem ministra obrany Alexandra Vondry a vyjádřil své potěšení, že dějištěm tak prestižního veletrhu je právě jihomoravská metropole. Připomněl, že i přes ekonomickou krizi a rozpočtové škrty resort obrany rozvíjí oblast vzdělávání vojenského personálu. „V rámci fungování české armády je rozhodujícím prvkem dobře připravený a vzdělaný personál,“ uvedl Michael Hrbata.

Spolu s rektorem Univerzity obrany profesorem Rudolfem Urbanem si prohlédli expozici Univerzity obrany i vystoupení studentů této školy. Nechyběli při tom ani děkan Fakulty ekonomiky a managementu plukovník Vladan Holcner a děkan Fakulty vojenských technologií plukovník Zdeněk Vintř.

Univerzita obrany lákala zájemce o studium

Veletrh Gaudeamus získal v rozhodovacím procesu studentů, hledajících studijní možnosti, významné místo. Potvrzují to i slova středoškolačka Jaroslava Kulíška z Moravské Třebové, který si od návštěvy veletrhu sliboval konečné rozhodnutí, kam půjde po maturitě: „Mám dva konkrétní tipy, všechny možnosti mám díky internetu už nastudované, ale upřednostňuji osobní kontakt s odborníky. Rád bych studoval medicínu a zvažuji mezi Fakultou vojenského zdravotnictví Univerzity obrany a Lékařskou fakultou Masarykovy univerzity.“

Studentka gymnázia Ingrid Malecová z Bučovic se zajímá o studium geografie a meteorologie, láká jí také obor zbraně a munice, což lze studovat na Fakultě vojenských technologií. Inspiruje ji vojenská kariéra jejího bratra, ale také, jak uvedla, stálý plat a pracovní uplatnění.

Kromě poskytování informací o možnostech studia na Fakultě ekonomiky a managementu, Fakultě vojenských technologií a Fakultě vojenského zdravotnictví Univerzity obrany, přibližovali zájemcům o studium a profesionální službu v AČR administrativní proces nutný k povolání uchazeče do služebního poměru vojáka z povolání příslušníci oddělení náboru brněnského Krajského vojenského velitelství.

Autogramiáda Davida Kosteleckého

Ve středu 2. listopadu 2011 dopoledne navštívil veletrh Gaudeamus talentovaný a úspěšný sportovní střelec David Kostelecký, člen Armádního sportovního oddílu sportovní střelby Dukla Hradec Králové.

První kroky olympijského vítěze a několikanásobného mistra světa a Evropy vedly do expozice Univerzity obrany. Ta spolu s ním připravila pro zájemce o studium na naší škole mimořádnou událost, a to jeho autogramiádu. David Kostelecký se může pyšnit nejenom zlatou medailí z olympijských her v Pekingu z roku 2008, ale i zlatou a stříbrnou medailí z mistrovství světa a Evropy v Bělehradě ze srpna a září letošního roku.

O střeleckých schopnostech tohoto výjimečného sportovce se mohli přesvědčit na vlastní kůži i středoškoláci ze všech koutů naší republiky, kteří tak měli jedinečnou možnost získat nejenom podepsané fotografie našeho olympijského vítěze, ale i potrást si s ním rukou, či zhlédnout dvouhlavňovou brokovou pušku – kozlici. O tom, že David Kostelecký má obrovský klub fanoušků, není jistě pochyb. Nasvědčovala tomu i fronta u expozice Univerzity obrany, ve které fanoušci vyčkávali na rozhovor se zlatým olympionikem.

Doprovodný program „Věda pro život“

V rámci doprovodného programu „Věda pro život“ Univerzita obrany předvedla 3D vizualizaci armádních jednotek v rámci řízení vojenských operací nebo optické měření a zkoušení zbraní a střeliva s využitím rychlokamery. Návštěvníci veletrhu si mohli vyzkoušet laserový střelecký treňažer pro nácvik střelby z útočné pušky a na učebním treňažeru resuscitaci základních životních funkcí.

Zpestřením veletržního programu byly ukázky studentů Univerzity obrany, a sice boje zblízka MUSADO MCS a taktického výcviku skupiny COMMANDOS, které probíhaly denně v době od 10 do 12 hodin. Jako vždy, i letos vzbuzovaly velký zájem návštěvníků, kteří k předvedeným výkonům nešetřili obdivem.

Společně síly AČR vystavovaly před pavilonem F armádní bojové kolové obrněné vozidlo PANDUR II 8x8, lehké kolové obrněné vozidlo IVECO 50B5 a nákladní vozidlo TATRA 810 s pancéřováním.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová, kpt. Ing. Roman Hanzlík, PhD.

Konference na Ústavu OPZHN ve Vyškově

Ústav ochrany proti zbraním hromadného ničení Univerzity obrany uspořádal ve dnech 19. a 20. října 2011 konferenci „Aktuální problémy ochrany vojsk a obyvatelstva před účinky ZHN a průmyslových nebezpečných látek – 2011.“

Uskutečnila se v prostorech vojenského klubu Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov. Konference proběhla pod záštitou rektora Univerzity obrany profesora Ing. Rudolfa Urbana, CSc., dr. h. c.

Odbornými garanty konference byli ředitel Ústavu OPZHN Univerzity obrany plukovník doc. Ing. Zdeněk Skaličan, CSc.,

náčelník chemického vojska AČR plukovník Ing. Karel Huleja a ředitel Institutu ochrany obyvatelstva Lázně Bohdaneč docent Ing. Josef Janošec, CSc.

Konference se zúčastnili odborníci z akademických pracovišť, hasičského záchranného sboru, výzkumných organizací i z řad významných výrobců materiálu a zařízení majících vztah k ochraně proti zbraním hromadného ničení nebo průmyslovým toxickým látkám.

Konference, rozdělená do čtyř odborných sekcí, umožnila výměnu zkušeností z oblasti detekce a identifikace toxických a radioaktivních látek, dekontaminace, individuální ochrany, speciální techniky a zařízení, které jsou určeny k realizaci opatření ochrany proti zbraním hromadného ničení a chemickým zbraním, ale rovněž i z oblasti organizačních opatření ochrany proti zájmovým toxickým

látkám. Součástí konference byla i prezentace výsledků výzkumné činnosti Ústavu ochrany proti zbraním hromadného ničení dosažených v rámci výzkumného záměru řešeného jeho pracovníky v letech 2004 – 2010.

Samotné jednání potvrdilo, že problematika ochrany proti zájmovým chemickým či radioaktivním látkám je vysoce aktuální, výsledky výzkumu a vývoje jsou uplatnitelné v každodenní praxi nejenom jednotkami záchranných sborů a armády, ale mohou najít uplatnění ve státní správě i v soukromé sféře.

Účastníci konference se shodli, že pořádání konference k řešení problematice je vysoce účelné a projevíli zájem o pořádání dalšího ročníku v roce 2013.

Text: plk. doc. Ing. Stanislav Florus, CSc.

Mezinárodní konference Bojová podpora 2011

Ve čtvrtek 13. října proběhla na Univerzitě obrany 3. mezinárodní konference Bojová podpora 2011 na téma Předpoklady automatizace řízení bojové podpory úkolových uskupení.

Konferenci pod záštitou náčelníka dělostřelectva AČR plukovníka Ing. Ivana Mráze, Ph.D., pořádala Katedra řízení palebné podpory Fakulty ekonomiky a managementu.

Ke zdařilému průběhu a naplnění cílů konference přispěl vysoký počet účastníků, a to nejen z řad akademických pracovníků Univerzity obrany, ale také z Generálního štábu AČR, Velitelství společných sil, sil podpory, svazků, útvarů a zařízení AČR a dalších hostů.

Pořadatelé velmi rádi přivítali zejména zástupce velitele společných sil – velitele pozemních sil AČR plukovníka gšt. Ing. Štefana Kaletu, ředitele odboru pozemních sil SRDS-OS MO plukovníka gšt. Ing. Ivo Střechu a náčelníka dělostřelectva AČR plukovníka Ing. Ivana Mráze, Ph.D., kteří i obsah konference aktivně podpořili svými vystoupeními.

Mezi jinými se konference dále účastnili - velitel 13. dělostřelecké brigády, velitel 43. výsadkového mechanizovaného praporu a další zástupci mechanizovaných brigád a útvarů druhů vojsk. K významným hostům dále patřili odborní zástupci druhů vojsk z Velitelství společných sil a Sekce rozvoje druhů sil - OS MO a příslušníci Vojenského hydrometeorologického a geografického úřadu v Dobrušce a další.

Ambicemi pořadatelů bylo rozvinout diskusi o ideových požadavcích na automatizovaný systém velení a řízení bojové podpory,

vyhodnotit perspektivy, trendy a požadavky a vytýčit možné směry rozvoje systému bojové podpory úkolových uskupení, což se do značné míry podařilo. Za nejdůležitější závěr nelze považovat uspokojení nad zdárným průběhem akce, kdy kromě příspěvků zaznělo v následných živých diskusích i velké množství cenných názorů a námětů, které se staly výzvami a inspirací pro budoucí práci a spolupráci.

Vzhledem k multidisciplinárnímu rozsahu a důležitosti projednávané tematiky a ve snaze o ještě intenzivnější propojení vševojskových složek s aspekty bojové podpory, nabídl ředitel odboru pozemních sil SRDS-OS MO plukovník gšt. Střecha převzetí záštity nad obdobnou konferencí v příštím období.

**Text: Ing. Mgr. Kateřina Brabcová, Ph.D.
Foto: Mgr. Zdeňka Dubová**

Hlavní téma: Výstavba, rozvoj a použití AČR

Ve dnech 3. a 4. listopadu 2011 se na Univerzitě obrany uskutečnila již 4. mezinárodní konference „Výstavba, rozvoj a použití AČR“. Cílem konference bylo prodiskutovat problémy v oblasti rozvoje operačních koncepcí, výstavby ozbrojených sil na principu modularity a otázky použití AČR při řešení krizových situací.

Konala se pod záštitou děkana Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany. Její organizaci a průběh zabezpečovaly Katedra celoživotního vzdělávání a Katedra vojenského managementu a taktiky.

Konferenci zahájil děkan Fakulty ekonomiky a managementu plukovník Ing. Vladan Holcner, Ph.D., který pozdravil účastníky i jménem rektora Univerzity obrany. Ve svém vystoupení zdůraznil význam konference slovy: „V průběhu konference se otevírá příležitost propojit průběžné výsledky práce řešitelských týmů čtyř výzkumných projektů naší fakulty. Propojit je navzájem ve prospěch práce dnešní i zítřejší, ale i práce, která se pro nás stane realitou v budoucnosti vzdálenější. Otevírá se příležitost činnosti těchto týmů propojit s aktivitami jiných pracovišť, přiblížit odběratelské sféře, tedy vojenské praxi, respektive praxi bezpečnostního systému státu. Praxi, která zosobňuje místo využití našich výsledků a v přeneseném významu i plátce, nesoucího náklady výzkumné činnosti.“

Konference vytvořila příležitost pro pre-

zentaci projektů obranného výzkumu OPERKON, STRUKTURA, BUDOVA a dílčího projektu na podporu rozvoje Fakulty ekonomiky a managementu LABORATOŘ BEZPEČNOSTI. Vystoupení v rámci konference hledaly možnosti zkvalitnění a propojení

výsledků jednotlivých projektů včetně jejich praktického využití. Vystoupení byla zaměřena na oblasti predikce krizových situací, formování modelů a postupů k minimalizaci rizik vojenských a nevojenských ohrožení s důrazem na připravenost personálu pro zvládnutí těchto situací.

Značnou pozornost účastníků konference, jak domácích, tak i zahraničních, vzbudilo vystoupení zabývající se tvorbou modulárních struktur úkolových uskupení pro celé spektrum operací a jejich ověřování s využitím CD&E (Concept, Development and Experimentation). Nemalou pozornost vyvolala problematika digitalizovaného 3D sledování pozice vojáka v zastavěném prostoru a budově. Významná část vystoupení se zabývala tvorbou a rozvojem operačních koncepcí jako dokumentů dlouhodobého charakteru s dopadem na výstavbu a použití ozbrojených sil ČR.

Logické průniky a společné jmenovatele jednotlivých projektů byly účastníky konference nalezeny právě ve vazbě na efektivní, hospodárné a účelné vynaložení finančních prostředků na výstavbu, rozvoj a způsob použití sil a prostředků Armády České republiky.

Text: plk. Ing. Radek Dubec, Ph.D.

Foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Jednání řešitelů projektu revitalizace kasáren Šumavská

Ve čtvrtek 20. října 2011 se uskutečnilo na Univerzitě obrany jednání řešitelů projektu s názvem Infrastruktura pro výuku spojenou s výzkumem ve strojních oborech studijního programu Vojenské technologie, který je realizován v rámci Evropského fondu pro regionální rozvoj a za pomoci operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace.

Cílem projektu je revitalizace objektů Univerzity obrany v kasárnách Šumavská. Pracovní jednání řídil koordinátor zodpovědný za oblast logistiky projektu plukovník Ing. Jiří Durec, kvestor UO.

V první části informovala Ing. Hana Niklová z Úřadu akvizic nemovité infrastruktury Pardubice, že v souvislosti s výběrovým řízením na dodavatele stavebních prací proběhly individuální prohlídky místa plnění ze strany 8 firem. Přitom stavební firmy projevují velký zájem o zadávací dokumentaci. Následně byly diskutovány přípravy třetí monitorovací zprávy o realizaci projektu pro Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a auditu projektu ze strany odboru interního auditu Ministerstva obrany. V další části jednání byly

probírány některé administrativní záležitosti spojené s řešením projektu.

Hlavním cílem projektu je rekonstrukce objektů Univerzity obrany, které jsou stěžejní složkou infrastruktury pro vzdělávací a výzkumnou činnost strojních oborů studijního programu Vojenské technologie. Revitalizace starších budov č. 9 a 9a v kasárnách Šumavská vyřeší modernizaci specifických výukových a laboratorních fondů vybraných kateder Univerzity obrany. Zrekonstruovaný objekt bude následně sloužit k výzkumným a vzdělávacím účelům.

Projekt je financován z prostředků Evropského fondu pro regionální rozvoj a ze státního rozpočtu České republiky, z kapitoly 307 – Ministerstvo obrany. Členy řešitelského týmu jsou pracovníci Univerzity obrany, Úřadu akvizic nemovité infrastruktury a odboru řízení organizací a dotací Sekce správy majetku Ministerstva obrany, Vojenské ubytovací a stavební správy Brno a Regionálního finančního odboru Brno.

Text: Dr. Pavel Pazdera

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
INVESTICE DO VAŠÍ BUDOUCNOSTI

OP Výzkum a vývoj
pro inovace

Přínos armády pro vznik a rozvoj České republiky

Byl název Mezinárodního vědeckého sympózia probíhajícího na půdě Univerzity obrany ve dnech 23. a 24. listopadu 2011. Jeho pořadatelem byly Československá obec legionářská a Ministerstvo obrany ČR, záštitu převzal rektor Univerzity obrany brig. generál v zál. prof. Ing. Rudolf Urban, CSc., který se zúčastnil rovněž slavnostního zahájení. Ocenil dobrou spolupráci Československé obce legionářské s Univerzitou obrany, která podle něj pozitivně ovlivňuje také její studenty.

Součástí dvoudenního sympózia bylo i slavnostní předání pamětních medailí hejtmana Jihomoravského kraje a Československé obce legionářské. Medaile převzalo deset učitelů základních škol a gymnázií, které již léta spolupracují na úspěšné literární soutěži Slavkovské memento. Hejtman i legionáři tak ocenili jejich vlastenecký přístup k výuce historie na jejich školách. Za pátrání po stopách československých legionářů v Rusku si odnesli ocenění České obce sokolské JUDr. Jan Kux a Mgr. Vít Dorin zejména za propagaci Sokola v zahraničí a za mimořádný sportovní výkon.

Zajímavým bylo úvodní vystoupení mediálně známé novinářky a bývalé poslankyně Evropského parlamentu Ing. Jany Bobošíkové na téma Úloha armády při budování čs. státnosti. „Tématem suverenity a státnosti se věnuji hodně dlouho, tento můj zájem se prohloubil, když jsem se stala poslankyní parlamentu. Suverenita se pojí s existencí armády – bez ní není možné vybudovat a chránit demokracii. Suverenita, státnost a armáda jsou spojitě nádoby,“ odpověděla na otázku, proč si vybrala právě toto téma.

Ve svém příspěvku zdůraznila, že je třeba, aby se už nikdy neopakovaly historické události, kdy byla naše země ztracena své suver-

nity a naši vojáci za svoji vlast museli bojovat v cizích armádách. „Važme si těch, kteří bojovali a položili životy za to, aby Česká republika mohla vzniknout, ať už se jedná o naše legionáře na všech frontách první světové války, či se jedná o naše vojáky, kteří bojovali za druhé světové války na východě i na západě za osvobození naší republiky z nacistické okupace. Važme si každého, kdo hájí suverenitu Čechů, Moravanů a Slezanů a poukazujeme na to, že to jsou skuteční hrdinové,“ nabádala účastníky sympózia a studenty.

V první den sympózia přednášel také významný český historik z Univerzity obrany doc. PhDr. František Hanzlík, CSc., na téma Pomoc krajanů z USA při budování čs. zahraničního vojska v letech 1917-1918. Dále se přednášelo například o úloze armády při budování čs. státnosti, o Sokolu a jeho vlivu na formování a život Čs. legií, o důvodech obsazení českého pohraničí armádou v prosinci 1918 atd.

Mezi příspěvky druhého jednacího dne zazněly také přednášky externích spolupracovníků redakce Listů Univerzity obrany, kteří se o své zážitky z pátrání po stopách českých legionářů v Rusku dlouhodobě dělí s našimi čtenáři.

JUDr. Jan Kux, který je iniciátorem a organizátorem tohoto sympózia, zaujal tématem Po stopách čs. legionářů v Rusku po 90 letech, které v univerzitním časopisu vychází jako série reportáží. Další z cestovatelů a historiků – Mgr. Vít Dorin přiblížil téma Hřbitov čs. legionářů ve Vladivostoku. Neméně zajímavé byly i další příspěvky pojednávající o neznámých hrobech v Kyjevě a na Ukrajině, o nichž hovořil Radim Kludka nebo Vojenský posádkový hřbitov Užhorod (1918 – 1939), kterým se zabýval Mgr. František Trávníček.

Posláním sympózia bylo podle slov jejího iniciátora JUDr. Jana Kuxe připomenout si 90. výročí vzniku ČsOL (vznik v roce 1921), ale i komparativním přístupem k přednášeným tématům přiblížit neznámé osobnosti v našich válečných dějinách či ujasnit nově vybrané skutečnosti, které upozornily na hrdinské a vlastenecké činy Čechů a Slováků v daném období. Realizací tohoto sympózia Československá obec legionářská uskutečnila další krok v naplňování cílů Projektu Legie 100, na kterém participuje s Ministerstvem obrany ČR.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Podepsáno memorandum o spolupráci s Gruzii

Dne 26. října 2011 se v Gruzii uskutečnilo slavnostní otevření nového kampusu Gruzínské akademie národní obrany (GANO). Za Univerzitu obrany se otevřícího ceremoniálu zúčastnili prorektor pro vnější vztahy UO plukovník Ing. Jaroslav Průcha, Ph.D., a proděkan pro vnější vztahy a rozvoj Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany podplukovník Ing. Pavel Foltin, Ph.D.

Campus GANO se nachází ve městě Gori, asi 80 km západně od hlavního města Tbilisi. V dopoledních hodinách proběhla prohlídka areálu kampusu, v odpoledních hodinách se uskutečnila odborná konference Role of Defence and Security Education in Regional and In-

ternational Partnership. Na základě požadavku vzneseného náměstkem ministra obrany – rektorem GANO Andro Barnovi, podplukovník Foltin moderoval první konferenční panel Regional Panel: Defence Education and Partnership. Tohoto programu se účastnila řada domácích i zahraničních hostů (cca 80 osob) v čele s náčelníkem Generálního štábu polské armády.

Součástí programu byl i slavnostní akt podpisu Memoranda o porozumění (MoU) mezi Gruzínskou akademií národní obrany a Univerzitou obrany. Příprava, připomínkováni a následná realizace MoU probíhala v období od května do října 2011 a představuje významnou aktivitu v rámci programu NATO Develop-

ment Education and Evaluation Programme.

V rámci programu slavnostního otevření GANO, proběhla krátká diskuse účastníků z Univerzity obrany s 1. náměstkem ministra obrany Nodarem Kharshilladze a náměstkem ministra obrany – rektorem GANO Andro Barnovi. Diskutovány byly možné oblasti vzájemné spolupráce mezi GANO a UO, zejména vzájemná podpora účasti studentů GANO a UO na vzdělávacích, vojensko-profesních a sportovních akcích a soutěžích, v souladu s podepsaným MoU. Rektor GANO Andro Barnovi přijal pozvání návštěvy na UO na jaře 2012.

Text: plk. Ing. Jaroslav Průcha, Ph.D.

ANGLIČTINA PRO LISTY UO

The United Nations (the UN)

The United Nations was created more than 60 years ago to save succeeding generations from war, protect human rights, establish conditions for justice, and promote social progress and better standards of life. These fundamental objectives remain as critical as ever.

At the same time, over these six decades, new challenges have emerged—from international terrorism to climate change, to the spread of infectious diseases to other threats that transcend national borders.

These global problems can never be resolved by any one country acting alone. As the world's only truly universal institution, the United Nations offers the best—if not the only—forum to galvanize global action to meet the challenges ahead.

Ban Ki-moon
Secretary-General of the United Nations

Exercise: 2

Complete the text with the correct form of the verbs in brackets.

Ban Ki-moon is the eighth and current Secretary-General of the United Nations. In 1944, at the end of the Japanese rule of Korea, he _____ (be) born in a small farming village in North Chungcheong. His family _____ (move) to the nearby town of Chungju where he was raised. During Ban's childhood, his father _____ (run) a warehouse business, but the warehouse _____ (go bankrupt) and the family _____ (lose) its middle-class standard of living. When Ban was six, his family _____ (flee) to a remote mountainside for the duration of the Korean War. After the war his family _____ (return) to Chungju. In secondary school Ban _____ (become) a star pupil. In 1952, he was selected by his class to prepare a message to the UN Secretary-General Dag Hammarskjöld. But it is unknown if the message was ever sent. In 1962, Ban _____ (win) an essay contest sponsored by the Red Cross and earned a trip to the United States where he lived in San Francisco with a host family for several months. As part of the trip, Ban _____ (meet) U.S. President John F. Kennedy. When a journalist at the meeting asked Ban what he wanted to be when he grew up, he said, „I want to become a diplomat.“

Exercise 1: Quiz on the United Nations

What do you know about this organization?

- At the Yalta conference Roosevelt, Churchill and Stalin agreed on establishing the UN.
This conference took place in
 - 1945
 - 1946
 - 1948
- The UN was founded in
 - 1946
 - 1950
 - 1945
- The UN was set up in San Francisco by
 - 45 countries
 - 50 countries
 - 55 countries
- The current number of the UN members is
 - 202
 - 193
 - 182
- The last country which joined the UN was
 - South Sudan
 - Montenegro
 - Switzerland
- The headquarters of the UN is sited
 - in Washington
 - in New York City
 - in Paris
- The number of official languages used at the UN is
 - 6
 - 2
 - 193
- Principle offices of the UN are located in
 - Geneva, Vienna, Nairobi
 - Geneva, Vienna, London
- The Security Council charged with the maintenance of international peace and security consists of
 - 10 members
 - 15 members
 - 5 members
- The number of the permanent members with the right to veto in the Security Council is
 - 12
 - 15
 - 5
- Non-permanent members in the Security Council are elected by the General Assembly for
 - 2 years
 - 1 year
 - half a year
- The General Assembly comprises
 - 193 seats
 - 202 seats
 - 180 seats

The UN EMBLEM

Symbolism:
The olive branches are a symbol for peace, and the world map represents all the people of the world.

The UN FLAG

consists of the official emblem of the United Nations in white on a blue background. The blue colour was chosen to be „the opposite of red, the war colour“.

KEY:

Exercise 1 (1a, 2c, 3b, 4b, 5a, 6b, 7a, 8a, 9b, 10c, 11a, 12a)

Exercise 2 (was, moved, ran, went bankrupt, lost, fled, returned, became, won, met)

Přpravila skupina AJ, CJP

Na téma vzdělávání v zahraničí

Jít na zkušenou do zahraničí bylo odedávna zvykem a to nejen v naší české kotlině. Továři chodívali na zkušenou do Vídně už v dobách, kdy slovo „chodívali“ často znamenalo vydat se „po svých“.

Ale ani v pozdějších dobách, kdy jít získávat zkušenosti do zahraničí mohlo znamenat i odletět tam letadlem, nebylo po dlouhá desetiletí možné, aby se zahraničních studijních pobytů zúčastnil student vojenské školy, neřkuli pak přímo voják z povolání.

Zlom nastal až po roce 1990 – matně si vzpomínám na studenta Vohralíka, který odešel z tehdejší Vojenské akademie v Brně studovat na West Point do USA. Opravdový průlom však nastal až po vzniku Univerzity obrany a změně koncepce vzdělávání budoucích vo-

jenských profesionálů, kdy vzhledem k požadavku resortu na zvýšenou úroveň jazykových schopností absolventů Univerzity obrany byl do studijních programů vojenských bakalářů, a stejně tak vojenských magistrů, na Fakultě vojenského zdravotnictví zařazen měsíční jazykový kurz v anglicky mluvících zemích.

Za těch téměř deset let svého trvání doznal tento studijní pobyt značných změn – nejprve byl určen pro všechny vojenské studenty druhého ročníku v jednotném termínu pro všechny tak, aby nebyla narušována ostatní výuka. Později se ukázalo, že vsunutím tohoto kurzu mezi jednotlivé semestry sice neutrpí kvalita vysokoškolské výuky, ale značně se sníží efektivita už tak dost krátkého zahraničního pobytu, protože nebylo snadné najít tolik zahraničních institucí, schopných a ochotných zabezpečit kvalitní výuku pro tolik studentů v jediném termínu. Dalším negativním faktorem byla skutečnost, že tím, že byl pobyt určen pro všechny vojenské studenty, nebyli dostatečně motivováni k co nejlepšímu vstupnímu znalostem angličtiny před započítím pobytu, tolik nezbytných, aby tak krátký pobyt byl dostatečně efektivní. A tak nám vlastně nahrál nedostatek financování, kdy jsme nebyli schopni pokrýt pobyt všech studentů, a tak se z výjezdu na studium angličtiny přímo do Anglie stala výběrová záležitost a příležitost rozvinout své znalosti a dovednosti v tomto jazyce a dosáhnout po jeho ukončení jazykové úrovně STANAG 6001, SLP3.

Tím, že se jedná o výběrovou záležitost, si ale nepředstavujte, že se jedná o hrstku vybraných. Například v tomto roce vyjelo do Velké Británie 5 skupin po 30 studentech, převážně druhého a třetího ročníku, což představuje

zhruba polovinu celkového počtu. Navíc ti studenti, kteří neuspěli ve druhém ročníku, měli možnost na sobě zapracovat, dále zdokonalovat své jazykové dovednosti a ucházet se o vyslání ve třetím ročníku studia, což vytvořilo nevidaný prostor pro působení motivačního faktoru.

Druhá možnost vzdělávání v zahraničí se otevřela pro všechny studenty Univerzity obrany, ať už vojenské nebo nevojenské poté, co naše škola získala Erasmus University Charter a tím se zapojila do programu Erasmus, který umožňuje vyslání studentů na minimální dobu 3 měsíců, dnes už do 23 zemí Evropy. Počty studentů, vysílaných do zahraničí touto formou, představují příležitost jen pro 5 % studentů naší školy ročně. Zájem je dnes podstatně vyšší, přímo několikanásobný. Počet vybraných studentů je však limitován finančními zdroji. Evropská agentura totiž pro každý následující rok přiřazuje prostředky ne podle požadavků školy, ale jen srovnatelné s předchozím rokem, popřípadě pouze mírně navýšené. Takže kdybychom počet zájemců měli v prvním roce našeho zapojení do programu Erasmus výrazně vyšší, mohli jsme dnes uspokojit většinu zájemců. Ale „kdyby“ nám peníze nepřidá.

Musíme se tedy spokojit s tím, že počet vysílaných studentů v následujících letech mírně poroste a že velký vandr, spojený se získáním zahraničních zkušeností, tolik potřebných v současné globalizaci světa, se podaří uskutečnit právě vám.

Držím vám palce.

**Text: pplk. RNDr. Antonín Müller, CSc.,
vedoucí studijního oddělení
Foto: archiv UO**

Studenti UO na návštěvě nejstarší vojenské akademie na světě

Ve dnech 25. a 26. listopadu 2011 se skupina 41 studentů ze všech tří fakult Univerzity obrany účastnila poznávacího pobytu na Tereziánské vojenské akademii ve Vídeňském Novém Městě (Wiener Neustadt).

Šlo o iniciativu kadetů Tereziánské vojenské akademie, kteří studenty Univerzity obrany pozvali, aby tímto prohloubili vzájemnou spolupráci mezi oběma vojenskými školami.

Za zmínku stojí uvést, že Tereziánská vojenská akademie je nejstarší vojenskou akademií na světě, kterou v roce 1752 založila císařovna Marie Terezie. Akademie patří mezi prestižní a celosvětově uznávané vojenské školy a prohloubení vzájemné spolupráce v oblasti studentských a učitelských mobilit může výrazným způsobem zkvalitnit i proces vzdělávání v podmínkách Univerzity obrany, především pak budoucích velitelů jednotek, jako klíčového personálu Armády České republiky.

Studenti Univerzity obrany měli možnost seznámit se s prostředím, ve kterém kadeti Tereziánské vojenské akademie studují a připravují se na své budoucí povolání. Zajímavé byly ucelené prezentace o systému přípravy rakouských kadetů, budoucích vojenských velitelů a o nabídce možností studia rakouských kadetů v zahraničí a možností studia zahraničních studentů na Tereziánské vojenské akademii.

Součástí programu byla i společná návštěva českých studentů a rakouských kadetů na vánočních trzích a ve Vojenském historickém muzeu ve Vídni. V jednom z největších muzeí svého druhu na světě měli čeští studenti možnost shlédnout obsáhlou a unikátní expozici vojenské historie především z I. a II. světové války a bezpočet jiných zajímavostí, jako např. prostřílené auto a původní uniformu, kterou měl na sobě při atentátu 28. června 1914 v Sarajevu následník habsburského trůnu

František Ferdinand d'Este.

Bezprostředně po návštěvě studentů byla podepsána bilaterální dohoda mezi Tereziánskou vojenskou akademií a Univerzitou obrany umožňující další vzájemnou spolupráci v rámci Evropského vzdělávacího programu Erasmus, konkrétně reciproční výměnné pobyty studentů a pedagogů.

Autor: pplk. Ing. Jaroslav Kozúbek, Ph.D.

Rotmistr Petr Homola studuje v Polsku strategii

Student třetího ročníku studijního modulu velitel průzkumných jednotek Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany rotmistr Petr Homola je na svůj věk docela zcestovalý. Jen v letošním roce navštívil například Francouzskou Guyanu, kde absolvoval náročný kurz přežití, a Itálii, kde se jako člen skupiny COMMANDOS zúčastnil soutěže průzkumných hlídek Lombardia 2011. Od letošního 9. října do 22. ledna příštího roku studuje v rámci programu Erasmus v Polsku.

V úvodu jsem se zmínila, že poznávání nových zemí není pro vás něčím výjimečným. Které další země jste ještě v průběhu studia na Univerzitě obrany navštívil?

Je pravdou, že mi Univerzita obrany poskytl mnoho příležitostí k cestování. Loni jsem se se svými kolegy rotným Gajdou a četařem Sedlákem zúčastnil Kurzu mezinárodního humanitárního práva v Rakousku, ve Wiener-Neustadtu, dvakrát jsem s týmem ze skupiny Commandos reprezentoval univerzitu na soutěži v Lombardii a jako většina studentů jsem absolvoval studijní pobyt v Anglii. Ale největším zážitkem stejně zůstává Guyana...

Vnímáte to jako obrovskou šanci, kterou každá vysoká škola v naší republice neposky-

tuje?

Ano, je to minimálně zajímavá změna oproti předchozím třem rokům v Brně – v něčem lepší, ale i horší. Asi jsem si již moc zvykl na náš školní systém, nicméně přístup ke studiu některých mých zdejších kolegů je pro mě naprosto nepochopitelný. Nemají prostě žádnou disciplínu.

Nyní pobýváte v Polsku. Co přesně tady studujete?

Jsem na Akademii národní obrany, v polštině Akademia Obrony Narodowej, ve Varšavě. Studuji na Fakultě národní bezpečnosti obor strategie.

Proč jste si vybral právě tuto školu?

Zdála se mi nejvíce vojenská z nabízených škol, což nakonec není vůbec pravda, a nabízel zajímavé předměty výuky.

Jak probíhá váš běžný studentský den?

Zde je to docela podobné Brnu, většinou začíná hodina v 8 hodin ráno a dle rozvrhu se končí okolo poledne, pokud je i polština, tak končíme až k večeru. Rozvrhy jsou hodně individuální a jen pro studenty ERASMU, to znamená, že na hodině jsme jen dva až čtyři studenti plus učitel.

Čím je pro vás studium v Polsku atraktivní?

Prohloubení jazykových znalostí, změna po třech letech v Brně, šance vyzkoušet i „civilní“ školu během vojenského studia.

Konvenuje vám polský naturel, anebo vnímáte jisté odlišnosti, se kterými je nutné se vypořádat?

Ani ne, je to velmi podobná země té naší, jen je tu levněji. Tedy až na to, že tu je na každém rohu non-stop obchod s alkoholem.

Polsko je silně věřící zemí. Jak se v ní připravují na advent?

Nějak tu přípravy nepocituji, jen vím, že vedle naší ubytovny je kostel a celé víkendy se tam urputně zpívá.

Ptala se: Mgr. Zdeňka Dubová
Foto: archiv rtm. Petra Homoly

Rotný Adam Chajkin na zkušené v Litvě

Do pobaltských států míří stále víc turistů. Litva, nejjihnější a největší z nich, je zemí, kde najdete zajímavé památky, krásnou přírodu i přívětivé lidi. Někdejší sovětská republika, která se mění ze dne na den, žije katolickou vírou, ale i basketbalem. Kromě historických měst jsou pro rovinatou Litvu typické zalesněné oblasti plné jezer i písčité pobřeží s rybářskými vesnicemi a nalezišti jantaru. Do této země zamířil také rotný Bc. Adam Chajkin z Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany. Nikoliv jako turista, nýbrž jako student programu Erasmus. V Litvě se zdržuje od letošního 2. října a zůstane do 15. ledna příštího roku.

Co jste věděl o Litvě, než jste do ní přijel za studiem?

Měl jsem jen povrchní informace jako, že patří k pobaltským zemím bývalého SSSR, kde se nachází, jaké má sousední státy. Měl jsem také představu o ekonomické vyspělosti země a o přibližném jazykovém složení obyvatel. Na poslední chvíli jsem se zajímal hlavně o čistě praktické věci jako je počasí, ubytování, život na akademii. Také jsem si přečetl základní fakta na internetu a zjistil i nějaké zajímavosti o hlavním městě Vilnius.

Jak vznikla myšlenka, že to bude právě tato země?

Ze zemí, které byly na výběr (Litva, Maďarsko, Polsko, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko, Slovinsko), se mi zdála nejexotičtější. Jednoznačně nejvzdálenější a pro mě nejméně známá. Vlastně byla jediná, kde jsem nebyl, ale to si uvědomuji až zpětně. Kromě zdokonalení angličtiny jsem si ještě od Litvy sliboval, že bych mohl přijít do kontaktu s ruštinou, kterou mám na univerzitě jako druhý jazyk. Na vojenské akademii, oproti civilní škole, je větší pravděpodobnost, že se dostanu k materiálu pro svou diplomovou práci na vojenské téma.

Jaký obor vlastně studujete?

Management in-

formačních zdrojů.

A jakému studiu se věnujete v Litvě?

Zde na akademii studuji personální management, sociální statistiku, vojenskou etiku a informatiku. Kromě toho musím v průběhu zahraničního studijního pobytu, nebo po mém příjezdu, splnit některé předměty z Univerzity obrany.

Co vás zatím nejvíce zaujalo?

Bohatá historie země, režim na akademii, Litevky.

Jak probíhá výuka?

Protože jsem tu jediný a první student v rámci Erasmu, tak převážně individuálně. Sejdeme se s učitelem, dostanu materiály k nastudování, zadání úkolů k vypracování, řešíme případné dotazy k látce a organizační věci. Někdy se také účastním regulérních hodin kadetů. Např. výuka předmětu Fundamentals of information science probíhá i pro kadety víceméně v angličtině. Nebo hodina probíhá normálně s kadety v litevštině a já pracuji samostatně.

Člověk se zřejmě nevyhne konfrontacím. Zaujalo vás na zdejší škole něco, co my nemáme?

Ano, spousta věcí. Ranní rozcvička v 6:10, chození do jídelny ve formaci s vlajkou, jídlo 3x denně, vycházky na základě prospěchu, pokoje po čtyřech, sušárna na prádlo, každodenní vztyčování vlajky při hymně, nástupy v neděli večer, hlášení rozhlasem, služby na bráně, tréninky boxu každý den, zpívání kadetů ve sboru, hodiny společenského tance, zvyky a tradice kadetů, odlišný režim pro kadety z jednotlivých ročníků, hierarchie napříč ročníky, stáže studentů civilních škol na akademii v rámci propagace, Survival Game pro civilní studenty, stáže kadetů posledních ročníků u civilních společností, civilní forma studia vojenských pilotů, plán výcviku vojenských studentů obecně, litevská kuchyně... Je toho hodně.

Stihl jste navštívit i nějaké pamětihodnosti nebo jiné zajímavé kouty Litvy?

Byl jsem zatím na několika exkurzích – v Ústavu pro výzkum a výcvik letectva, v armádním výcvikovém centru, navštívil jsem Důstojnický klub, město Kaunas a jeho komplex opevnění, Vojenské muzeum, Muzeum genocidy, hlavní pamětihodnosti Vilnius atd. Další víkendy mám v plánu navštívit město v jižním Lotyšsku Daugavpils a Rigu.

Co je pro vás nejzajímavějším poznatkem?

Celkové poznání odlišné mentality.

Položím vám stejnou otázku, jako vašemu kolegovi, studujícímu právě v Polsku. Budete zde trávit Vánoce, nebo přijedete domů?

Mám v plánu na svátky přijet.

Víte, jak se tráví Vánoce v Litvě?

Nemají zde žádné zvláštní tradice. Vánoce tráví podobně jako u nás. Stromeček, koledy, věřící navštíví kostel. Jen dárky si předávají 25. ráno.

Ptala se: Mgr. Zdeňka Dubová
Foto: rtn. Bc. Adam Chajkin

Studium zahraničních studentů na Univerzitě obrany

V pondělí 3. října 2011 Fakulta ekonomiky a managementu Univerzity obrany přivítala nové zahraniční studenty, kteří v nadcházejícím zimním semestru budou studovat v rámci programu Erasmus.

Rozšíření nabídky možností studia v anglickém jazyce se projevilo ve zvýšeném zájmu studentů. Oproti roku 2010, kdy na fakultě v zimním semestru studovalo 8 zahraničních studentů, se jejich počet rozrostl na jednadvaacet. Jedná se o vojenské a civilní studenty partnerských škol zapojených do programu Eras-

mus. Studenti k nám přijeli z Bulharska, Litvy, Maďarska, Polska, Slovenska a Turecka.

V rámci programu Erasmus se studenti zapojí do studia předmětů vyučovaných v anglickém jazyce, studenti ze Slovenska se rovněž aktivně zapojí do předmětů vyučovaných v českém jazyce. Do náročného studia jim celý pedagogický sbor fakulty přeje hodně úspěchů a zdarů.

Text: pplk. Ing. Pavel Foltin, Ph.D.

Foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Zdolávat potíže a úspěchy ve studiu je náš cíl

Na Univerzitě obrany nenajdeme jen české a slovenské studenty, ale například i vietnamské. Ti studují od prvního ročníku na Fakultě vojenských technologií obor Zbraně a munice, Radiolokace nebo Automatizované systémy velení a řízení a někteří se pracují až k doktorskému studiu. Daleko od domova, bez rodiny a v cizím prostředí. Jak se jim u nás vede? Na toto téma jsem si povídala s mým kamarádem z 3. ročníku FVT oboru Zbraně a munice – Thanhem Van Doanem.

Jaké byly tvé začátky u nás?

„V České republice jsem už skoro tři roky. Líbilo se mi tady od chvíle, kdy jsem přiletěl na letišti v Praze. To bylo taky poprvé, co jsem viděl sníh. Ale bohužel jsem ještě nebyl zvyklý na zimu. Byl únor a byla mi moc zima, avšak měl jsem celkově velkou radost, protože to bylo pro mě všechno exotické. Při přípravném kurzu z češtiny jsem jezdil na výlety. Byl jsem v Lednici, Valticích, Moravské jeskyni, na hradě Pernštejně, s paní učitelkou. A vidím to tak, že vaše země je krásná. Líbí se mi tady české pivo i přátelství Čechů, zejména starší. Je možné, že dříve měli Vietnam a ČSSR dobré vztahy. Já se však někdy cítím trochu nepříjemně, protože ne každý Čech má pozitivní pocit, když mě uvidí, protože jsem Vietnámec.“

Jak se ti studuje na naší škole?

Studium na Univerzitě obrany jsem začínal po krátkém kurzu. Od začátku jsem věděl, že studovat na zahraniční škole je velmi těžké a že vyžaduje dvojnásobné snažení. Zdolávat potíže a úspěchy ve studiu je náš cíl. Jinak mám tady hodně kamarády i učitele, kteří mi hodně pomáhají ve znalostech z oboru i v češtině. Na druhou stranu se snažím sblížit se s českými studenty, v tom mi pomáhají akce probíhající na naší univerzitě, např. sportovní den, nástupy a podobně.

Jaké jsou tvé plány do budoucna?

Roky studia tady, je část mého života. A proto musím žít, studovat a současně se připravovat na příští období ve Vietnamu. Chtěl bych být učitelem na Akademii technologií v Hanoji, ale ještě nevím... To víte, příkaz od nadřízeného. Tady se mi ale moc líbí!“

Ptala se: čet. Jiřina Polcrová

Poznámka redakce: odpovědi vietnamského studenta nejsou stylisticky upravované.

ERASMUS se rozvíjí také do Rakouska

Ve dnech 28. a 29. listopadu 2011 se uskutečnila návštěva delegace Univerzity obrany v čele s rektorem prof. Ing. Rudolfem Urbanem, CSc., na Tereziánské vojenské akademii ve městě Wiener Neustadt (asi 45 km jižně od Vídně). V průběhu návštěvy byla česká delegace podrobně seznámena se vzdělávacím systémem rakouské armády.

Významné místo v tomto procesu sehrává právě Tereziánská vojenská akademie, která patří mezi nejstarší vojenské školy tohoto typu na světě (založena 1752). Proto byla velká část programu věnována její historii, objasnění hlavních úkolů, popisu struktury akademického roku a hlavních priorit ve výuce kadetů včetně vysvětlení hlavních odlišností ve srovnání s naší Univerzitou obrany.

Další část jednání byla zaměřena na nalezení vhodných forem spolupráce mezi oběma školami, zejména v oblasti výměny studentů či učitelů, ale také zapojením do krátkodobých intenzivních aktivit (cvičení, semináře či speciální výcvik v náročném terénu). Na závěr návštěvy proběhl za účasti hlavních představitelů Tereziánské vojenské akademie slavnostní podpis smlouvy ERASMUS, která otevírá pro české i rakouské studenty další možnosti atraktivního studia v sousední zemi.

Více o Tereziánské vojenské akademii naleznete na adrese:
http://campus.milak.at/campus/milak_00/index_00.php

Text: plk. Ing. Jaroslav Průcha, Ph.D.
Foto: archiv Tereziánské vojenské akademie

Turečtí studenti se učí u nás anglicky i česky

O kampusu Sakaryjské univerzity se dá říct, že je městem ve městě. Nacházejí se v něm všechny fakulty, univerzitní knihovna, menza, nemocnice, mešita, nákupní centrum, banka, pošta, sportovní stadion, tenisové kurty, posilovna, restaurace, kavárny, autobusové nádraží, odkud se dostanete do různých destinací, např. do Ankary, Istanbulu, Adany, Bursy...

Právě z této univerzity pocházejí turečtí studenti Ahmet Osman Yüce, Fatih Aksoy – oba studenti 4. ročníku a Cihan Lekesiz, student 3. ročníku. Co mají společné? Všichni tři studují ekonomiku a management a 3. října 2011 přijeli v rámci programu Erasmus na Univerzitu obrany. Hlavním lákadlem byla možnost zdokonalení v angličtině a příbuznost oborů. Všichni nyní studují na Fakultě ekonomiky a managementu. Do redakce přišel Fatih Aksoy a Cihan Lekesiz a roli mluvčího převzal ten první zmíněný. Doprovodil je jejich učitel angličtiny Mgr. Radek Nedoma.

Co je cílem vašeho studijního pobytu na naší univerzitě?

Aksoy: Chtěl bych si zlepšit hlavně mou angličtinu a naučit se něco o České republice i o Evropské unii, zajímám se například o kulturu.

Cihan: Já totéž. K tomu mě baví ještě cestovat a chtěl bych toho co nejvíce poznat.

Proč jste si vybrali právě naši školu?

Aksoy: Slyšel jsem předtím hodně o vaší zemi a tak jsem si vybral Univerzitu obrany. Nevěděl jsem, že se jedná o vojenskou školu, přišel jsem na to až později, když jsem se po-

díval na internetové stránky. Zaskočilo mě to, ale teď se mi tady líbí.

Cihan: Příkyvuje na souhlas.

Je u vás mobilita studentů běžnou záležitostí?

Cihan: Naše univerzita vysílá do zahraničí každoročně kolem osmi set až tisíc studentů, například do Česka, Polska, Irsku, Německa. Stejný počet zahraničních studentů pak přijíždí k nám. Nevybíráme si Itálii nebo Španělsko, je tam málo hodin angličtiny.

Učíte se anglicky, znamená to, že na vaší škole angličtina nepatří k povinným předmětům?

Cihan: Na naší škole je jenom v prvním ročníku (kromě Fakulty cestovního ruchu, kde se studuje více cizích jazyků a děle). Kromě toho můžou naši studenti při dosažení 70 bodů ze sta navštěvovat 30 % přednášek v angličtině.

A co čeština? Pochytili jste již něco?

Aksoy: Učím se české výrazy jako ahoj, dobré ráno, dobrou noc. Musím se snažit, abych se domluvil s personálem. Když jsem například potřeboval půjčit žehličku, musel jsem se podívat na google... Při dorozumívání využívám také řeč těla. Když jsem k vám přijel poprvé, a chtěl se ubytovat na Chodské, nechtěl mě dozorčí pustit. Snažil jsem se mu vysvětlit, že jsem studentem Erasmusu a přijel jsem o pět dnů dříve, ale nešlo to. Nakonec jsme se spolu rukama nohama domluvili.

Vraťte se však k cíli vašeho zahraničního pobytu. Jaké předměty u nás studujete?

Cihan: Kromě již vzpomínané angličtiny je to logistika, krizový management, dopravní systém.

Aksoy: Já studuji mikroekonomiku, statistiku, matematiku a management ochrany životního prostředí.

Co je pro vás nejtěžším?

Cihan: Jazyk.

Aksoy: Výuka u vás probíhá v angličtině a dělám si starosti, jak zvládnu zkoušky. Původně jsem žil v přesvědčení, že Erasmus v Česku je jednoduchý a že mě zde čekají jenom prezentace. Mýlil jsem se. Náš studijní pobyt končí zkouškami ve všech vybraných předmětech v angličtině. Doma patřím k dobrým studentům, a tak se bojím o jejich výsledek. Kdybych na Univerzitě obrany neuspěl dobře, zhoršilo by to mou pozici na domovské škole.

A co vás nejvíce u nás baví?

Aksoy: Kluby, hospody, noční život. Ale vážně – oslovila mě především vaše architektura. Líbí se mi například kostel sv. Tomáše a Červený kostel, které jsem objevil v centru města. Obdivujeme vaši dopravu, vše se nám zdá dobře organizované. Dopravní prostředky oproti našim jezdí načas, lidé chodí na zelenou a používají přechody, u nás je vše více živelné.

Ptala se: Mgr. Zdeňka Dubová
Foto: autorka,
archiv tureckých studentů

Zahraníční vzdělávací aktivity na Univerzitě obrany

Univerzita obrany v Brně patří k těm vzdělávacím zařízením, které v rámci akreditované výuky věnují velkou pozornost jazykové přípravě studentů. Tento fakt se opírá o předpoklad, že absolventi Univerzity obrany ve své praxi budou působit v mezinárodních pracovních týmech, kde znalost především angličtiny bude pro ně nezbytnou podmínkou úspěšného plnění úkolů.

Kvalitní jazykové vzdělávání vyžaduje v prvé řadě kvalitně připravené učitele jazyků. Jedním z neefektivnějších způsobů, jak si udržet a zvýšit kvalifikaci je pro učitele jazyků účast na jazykových kurzech v zahraničí. Tyto kurzy jednak plní cíl zdokonalování se v jazyce, ale zároveň jsou orientovány do oblastí metodiky výuky jazyků, testování, vojenské terminologie apod. V letošním roce absolvovalo 5 učitelů jazyků z Centra jazykové přípravy vzdělávací jazykové kurzy v Bournemouth, Cheltenhamu, Beaconsfieldu a Hürthu. Čtyři z nich se s vámi podělí o své zkušenosti z těchto pobytů.

V Cheltenhamu

PhDr. Nataša Mocková se zúčastnila dvoutýdenního kurzu v Cheltenhamu v květnu 2011. Kurz byl zaměřen na testovací dovednosti a jeho součástí byla i výuka jazyka, která se zabývala především pokročilými oblastmi anglické gramatiky.

Výuka, zaměřena na zdokonalení testovacích dovedností, byla rozdělena na teoretickou a praktickou část. Zatímco hodiny věnované teorii testování se zabývaly především studiem různých nejčastěji používaných mezinárodních testů v angličtině, jejich obsahem a srovnáním jednotlivých testů používaných ve Velké Británii a zemích Evropské unie, praktická složka výuky obsahovala velice užitečnou přípravu samotných testovacích položek pro různé typy testů ve všech jazykových dovednostech. Celý kurz byl bezchybně připraven a nabídl velké množství jak studijních materiálů, tak i praktických zkušeností. Velmi pozitivně lze hodnotit individuální přístup učitelů, což velice zkvalitnilo celý proces výuky. Vědomosti a zkušenosti získané v tomto kurzu budou zcela určitě zúročeny jak v hodinách anglického jazyka, tak i testování podle normy STANAG 6001, pro které je PhDr. Mocková akreditovaná.

Kromě užitečné profesní přípravy nabídly jazyková škola Inlingua, ve které kurz probíhal, a hostitelské rodiny i zajímavé mimoškolní aktivity. Za nejpřínosnější a nejzajímavější z nich lze považovat celodenní výlet do Oxfordu s možností nákupu učebnic a výlet do okolí Cheltenhamu, který leží ve velice malebné oblasti Cotswalds s množstvím romantických vesniček s typickou architekturou. Kurz testování

vání v Cheltenhamu byl nesmírným přínosem a lze jej po všech stránkách velice pozitivně hodnotit a doporučit pro další učitele.

V Hürthu

Mgr. Tereza Kučerová se od 30. 8. do 30. 9. 2011 zúčastnila semináře „Jak vytvořit test? Jak zkusit?“ pro učitele němčiny pořádaného Jazykovým institutem Bundeswehru v Hürthu v Severním Porýní-Vestfálsku. Z metodického hlediska byl seminář zaměřen na tvoření testových úloh, skládal se z teoretické a praktické části a byl velmi zajímavý. Na programu byly i exkurze do nakladatelství Klett, Hueber a Cornelsen, kde bylo možné získat řadu materiálů užitečných pro výuku.

Ve volném čase se účastníci kurzu vydávali poznávat okolí a kromě německých realit se dozvěděli leccos i o životě v jiných státech. Na kurzu se totiž sešla pestrá směs vyučujících z různých konců světa – z Číny, Ukrajiny, Argentiny, Uzbekistánu, Mali nebo Gruzie.

Co člověk, to jiný příběh a jiná kultura. Spojovaly je jednak němčina, byť pokaždé vyslovená s troškou jiným přízvukem, ale vždy srozumitelná, jednak práce pro armádu, odlišná možná různým počtem hodin, ale ne cílem, jednak úkoly na semináři, při nichž museli spolupracovat, aby výsledek stál za to.

Povedlo se a všichni se rozjeli do svých domovů plni dojmů ze života v současném

(Pokračování na str. 16)

(Dokončení ze str. 15)

Německu, bohatší nejen o vědomosti, získané materiály či kontakty, ale také o pocit, že jazykové znalosti jsou opět takové, jaké by u učitele cizích jazyků měly být.

V Beaconsfieldu

Ve dnech 17. 10. – 4. 11. se Mgr. Pavel Svoboda zúčastnil zahraničního kurzu s názvem „Train the Trainer,“ který se konal v Defence School of Languages, což je vojenská jazyková výuková základna ve městě Beaconsfield nedaleko Londýna.

Účastníky kurzu byli učitelé anglického jazyka. Hlavním smyslem tohoto kurzu bylo rozvinout jejich výukové dovednosti, obohatit jejich výukové strategie a metody, inspirovat je k hledání alternativních způsobů výuky a kromě teoretických základů jim také poskytnout prostor pro jejich praktické výstupy v podobě prezentací a ukázkových hodin, v kterých mohli uplatnit získané poznatky a které byly hodnoceny jejich kolegy a tutory z kurzu. Učitelé tak získali cennou zpětnou vazbu ke své výukové činnosti a případně i náměty na její zlepšení. Vzhledem k tomu, že v rámci kurzu se na výuce podílelo několik rodilých mluvčích z různých oblastí Velké Británie, účastníci kurzu tak měli také výbornou možnost srovnání různých variant anglického jazyka a výukových stylů.

Velmi přínosný byl i ten fakt, že učitelé získali možnost návštěvy dvou středních škol v regionu, kde byli přítomni během samotné výuky jednotlivých předmětů, což bylo zajímavou a cennou zkušeností. Neméně užitečnou zkušeností byla také návštěva jedné z univerzit v Oxfordu, kdy se účastníci kurzu setkali s jedním z přednášejících učitelů na této prestižní škole, který jim popsal systém vzdělávání v Oxfordu a konkrétně jeho přístup k výuce. Tato setkání se zkušenými praktiky z různých vzdělávacích institucí a oborů výuky byla velmi přínosná a inspirující.

Celkově je lze hodnotit kvalitu absolvovaného kurzu velmi vysoko, protože byl výborně naplánován a strukturován, jednotliví tutoři byli kvalitně připraveni a atmosféra během kurzu byla velmi příjemná.

V Bournemouth

Ve dnech 3. 10. – 14. 10. 2011 se Mgr. Jana Stodolová účastnila intenzivního kurzu anglického jazyka na M.L.S. International College v Bournemouth ve Velké Británii. Účastníci kurzu byli vybaveni učebnicemi a dalšími materiály potřebnými ke studiu. Výuka probíhala každý den ve čtyřech až pěti 90 minutových blocích. První a druhý blok byl zaměřen na gramatiku, rozvoj slovní zásoby, výslovnost, rozvoj čtení s porozuměním a poslech s porozuměním. Třetí blok byl zaměřen hlavně na mluvení. V posledním bloku nazvaném Vojenská angličtina byly rozebírány hlavně texty z novin na aktuální témata. Na závěr kurzu bylo účastníkům kurzu vydáno osvědčení o úspěšném absolvování kurzu.

Součástí pobytu bylo ubytování v rodinách, což lze považovat za velmi přínosné kvůli hojně komunikaci s rodinou. Kurz přispěl k dalšímu rozvoji všech řečových dovedností v anglickém jazyce a v neposlední řadě také k

rozšíření slovní zásoby. Velkým přínosem byl pro Mgr. Stodolovou nejenom pobyt v rodině, ale také kontakt s účastníky kurzu z různých koutů světa, kteří s ní byli ve studijní skupině. Neocenitelným přínosem bylo seznámení se se současnými realitami, což využije ve své učitelské praxi. Tento kurz lze určitě doporučit i pro další učitele anglického jazyka.

Závěrem lze shrnout, že účast na výše uvedených kurzech přispěla zúčastněným v rozvoji jejich jazykových a profesionálních dovedností, obohacení jejich metodiky výuky, navázání cenných kontaktů s vyučujícími z jiných zemí, jakož i získání vzdělávací literatury a autentických jazykových materiálů. Významným přínosem byl také přímý kontakt se životem, realitami, kulturou, politikou a názory lidí v navštívených zemích, což umožní vyučujícím předat tyto zkušenosti svým studentům v rámci jejich výuky.

Také vojenští studenti UO mají jedinečnou možnost v průběhu studia zúčastnit se výběrově zahraničních kurzů zaměřených na rozvoj anglického jazyka v autentickém prostředí, což je tím nejpřirozenějším způsobem zdokonalování řečových dovedností. Tyto kurzy mají prokazatelný vliv na zvýšení jejich jazykové úrovně v angličtině. Přidaná hodnota těchto kurzů spočívá nejen v samotné výuce, ale i v komunikaci s ostatními studenty, pracovníky školy a rodinou, u které student během kurzu bydlí, jakož i v seznámení se s kulturou Velké Británie a dalšími kulturami, se kterými student během svého pobytu přijde do styku. Závěrem bychom chtěli zdůraznit, že Univerzita obrany je v rámci České republiky jedinou univerzitou, která svým studentům tuto výjimečnou možnost poskytuje.

Text a foto: kolektiv učitelů CJP

Soutěž průzkumných hlídek Dragon Reco 2011

Je čtvrtek čtyři hodiny ráno. Pětičlenný tým skupiny Commandos v sestavě četaři Lukáš Chroumal, Jakub Rozsypal, Jakub Pacina, desátníci Ondřej Rybář a Miloš Pánek, společně s ostríleným řidičem desátníkem Jiřím Šrejmou, vyráží napříč Evropou až na samotný jih Itálie, aby poměřili své síly v soutěži průzkumných hlídek Drago Reco 2011, pořádané 13. mechanizovaným plukem Garibaldi.

Po 1500 kilometrech cesty čekalo na družstvo deštivé počasí, silný vítr a nesnadná komunikace s členy realizačního italského týmu, jehož jazyková bariéra byla někdy nepřekročitelná a český tým provázela celou soutěží.

Soutěž započala střeleckou disciplínou z italské ruční zbraně Berreta 92F a sborkou této zbraně. V porovnání s ostatními týmy se našemu družstvu dařilo víc než výtečně a drželo se v první čtvrtině žebříčku. Po těchto oddechových disciplínách započalo 24hodinové měření sil s italskými jednotkami, kdy tým Commandos byl odkázán jen sám na sebe a musel prokazovat um taktických drillů a vědomostních znalostí, potřebných pro přežití na území nepřítele.

Máme namaskované tváře černo-zelenými barvami a jsme zalehnuti na přídi motorového člunu italského námořnictva, který 100kilometrovou rychlostí brázdí noční hladinu Středozemního moře a blíží se s námi k pobřeží, na kterém máme zničit kulometné hnízdo nepřítele. Přirážíme ke břehu a vrháme se do ledové vody, tým Alfa kryje náš postup a my za neustálého dozoru italských rozhodčích, především díky dobré kooperaci a chuti po akci, ničíme nepřítele. S hodnocením 100 bodů ze sta nasedáme opět na člun, který nás převáží zhruba 7 km proti proudu zatemnělé řeky. Po výsadbku absolvujeme řadu skrytých přesunů, jelikož okolí je brázděno nepřátelskými hlídkami, které touží po tom, abychom byli chyceni.

V průběhu noci plníme znalostní, taktické a lanové disciplíny až pomalu začíná svítat nad vrcholy italských hřebenů a my potkáme našeho informátora, který nám upřesňuje další cestu, a my nic netušíc vstupujeme přímo do léčky. Z obou stran cesty vyskakují ozbrojení

muži a začíná hra o body a o čas. Bylo pro nás ctí, když kapitán britských SAS odměnil náš tým uznáním, že naše reakce na předpad byla jedna z nejlepších. Po úspěšně provedeném manévru jsme ale byli zavoláni rozhodčími zpět, jelikož ve scénáři bylo, že jsme se měli nechat zajmout a nikdo nečekal, že se nějaké družstvo bude bránit. Odzbrojeni, svázáni a s pytlíkem na hlavách jsme byli převezeni do neznámých prostor, kde jsme byli podrobeni výslechu speciální jednotky vojenské policie C.I.R., která na nás zkoušela různé metody psychologického nátlaku pro získání informací. Po propuštění ze zajetí jsme pokračovali v plnění úkolů, podstatných pro splnění hlavního cíle mise, kterým bylo osvobození rukojmího z neznámého objektu. Mezitím jsme prováděli čištění uzavřených prostor, navádění letecké podpory na nepřátelské objekty a vozidla, ošetřovali zraněného zasaženého chemickým útokem a následně volali MEDEVAC, prováděli odminování prostoru a stále se skrývali před nepřátelskými silami.

Konečně už nasedáme do LMV Iveco, které nás vysadí uprostřed nepřátelského objektu

nepřítele. Pod nepřátelskou palbou se za pomoci spřátelené jednotky dostáváme do objektu a úspěšně osvobozujeme rukojmí, čímž pro nás cíl mise a celé soutěže úspěšně končí.

Pro celý náš tým to byla zkušenost a zážitky, které se v budoucnu neztratí a i když jsme řadu věcí dělali během soutěže prakticky poprvé, například když jsme operovali v roli leteckých návodčích, tak jsme uspěli velmi dobře a zanechali po sobě dobré jméno. A jak že jsme skončili? Z 24 týmů jsme celkově skončili na pátém místě, s tím, že jsme byli jako jediní ze zahraničí. Co nás ale potěšilo nejvíce, byl pohár vrchního velitele italského námořnictva za nejlépe provedenou námořní operaci, který jsme dostali za náš noční útok z moře na pobřeží. Paradoxně národ bez moře za sebou nechal všechny ostatní účastníky této soutěže.

Závěrem bychom rádi poděkovali celé Univerzitě obrany za to, že nám umožnila se této soutěže účastnit a doufáme, že se ještě někdy do Itálie nebo jinam podíváme.

Text: čet. Jakub Pacina
a skupina COMMANDOS
Foto: des. Jiří Šrejma

Studenti UO navštívili památník odboje

Brněnská organizace Českého svazu bojovníků za svobodu spolu s rektorátem Univerzity obrany uspořádaly 20. října 2011 pro studenty v rámci vojensko-vlastenecké výchovy návštěvu pražského „Památníku Pečkárna“. Tento památník českého odboje se nachází v ulici Politických vězňů v budově bývalého Petschkova paláce, kde sídlí Ministerstvo průmyslu a obchodu.

Za druhé světové války zde působila řídicí úřadovna Gestapa (nacistické Tajné státní policie). Z Pečkárny řídilo Gestapo po šest let teror proti českému národu.

Původně bankovní palác nechal postavit po první světové válce jeden z nejúspěšnějších českých bankéřů J. Petschek, který vlastnil i většinu severočeských uhelných dolů. Těsně před okupací Československa prodal uhelné doly i bankovní palác československé vládě a odjel do Anglie. V květnu 1939 se přestěhovalo Gestapo do prázdného Petschkova paláce. Nacházel se ve středu města, měl moderní vybavení, v prostorách byla tiskárna, laboratoře, dílny, garáže, telefonní ústředna i potrubní pošta. Bylo zde zaměstnáno 600 až 1000 úředníků a zaměstnanců Gestapa. Gestapáci používali různé formy represe – preventivní zatýkání, zostřené výslechy, psychický nátlak,

vraždy, odpůrce říše posílali do koncentračních táborů a na popravěštní.

Patnáctičlenná skupina studentů Univerzity obrany měla možnost si v suterénu budovy prohlédnout pamětní výstavu, autentické prostory několika cel a tzv. domácí vězení, později příznačně nazvané „biografem“, kde vězni čekali na výslechy. Vyšetřovanci pod dohledem gestapáků nehnuté hodiny seděli na dřevěných lavicích nebo stáli u zdi a čekali buď na výslech nebo na odvoz do pankrácké věznice. Při výslechu byli antifašisté a odbojáři mučeni. Vězeň byl například gestapáky spoután do kozelce, mezi ruce a nohy mu byla prostřena hůl. Na té jej zavěsili mezi stoly a „houpali“ pomocí kopanců nebo bití klacky.

V Petschkově paláci nacistický „nadčlověk“ rozhodoval o osudu tisíců českých vlastenců v rozporu se všemi zásadami lidskosti.

Při velmi zajímavém a poutavém vyprávění lektorky, při pohledu na dokumenty, mučící nástroje, cely a známý „biograf“ jsme se museli několikrát sklonit před památkou těch, kteří tudy prošli, kteří zde byli vyslýcháni a mnohdy zde i zemřeli. Studenti Univerzity obrany také položili smuteční kytici k pamětní desce v místnosti domácího vězení. Studenty při návštěvě „Památníku Pečkárna“ doprovázela předsedkyně Městského výboru Českého svazu bojovníků za svobodu v Brně paní Irena Matyášková.

Text a foto: Dr. Pavel Pazdera

Devadesátiny! To je důvod k oslavě

Stalo se již pravidlem, že v závěru roku pořádá brněnská odbočka Společnosti Ludvíka Svobody (SLS) setkání, na němž hodnotí svoji činnost a aktivity, které jsou mimo jiné zaměřeny na výchovu mladé generace k

vlastenectví a na rozvoj tradic v duchu odkazu československého odboje za druhé světové války. Letošní výroční setkání v Klubu Univerzity obrany bylo také příležitostí k oslavě devadesátin generálporučíka ve výslužbě Ing. Jozefa Činčára, předsedy SLS a veterána druhé světové války.

Mezi spoustou gratulantů, kteří přišli 14. listopadu popřát generálporučíkovi Jozefu Činčárovi k jeho devadesátému narozeninám, byli senátor Parlamentu ČR profesor Miloš Janeček, rektor-velitel Univerzity obrany brigádní generál v záloze prof. Rudolf Urban, prorektor Univerzity obrany plukovník prof. Bohuslav Příkrýl a plukovník Ing. Jaroslav Průcha, děkan Fakulty vojenských technologií UO plukovník prof. Zdeněk

Vintr a předseda představenstva brněnské akciové společnosti ALTA Ing. Vladimír Plašil. Rektor-velitel UO Rudolf Urban při této příležitosti udělil generálporučíkovi Jozefu Činčárovi Pamětní medaili Univerzity obrany (na snímku) a ve svém vystoupení ocenil dobrou spolupráci SLS s Univerzitou obrany v oblasti výchovy studentů.

Ovšem nezůstalo jen u jedné medaile. Za obětavou práci ve prospěch SLS předala předsedkyně brněnské odbočky SLS paní Mája Dočkalová (veteránka druhé světové války) Pamětní medaili Ludvíka Svobody PhDr. Aleně Šimkové a panu Karlu Koudelkovi.

Slavnostního setkání se vedle pozvaných hostů zúčastnili členové SLS – Brno a vojenští studenti z Historické skupiny Ludvíka Svobody při Univerzitě obrany. Součástí programu byla také vzpomínka na boje příslušníků čs. armádního sboru na Dukle v roce 1944.

Text: Dr. Pavel Pazdera
Foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Sportovní den rektora na Univerzitě obrany

Dne 13. října 2011 se uskutečnil Sportovní den rektora Univerzity obrany. Sportovní den byl zahájen o půl osmé ráno nástupem účastníků na fotbalovém hřišti kasáren J. Babáka.

Za přítomnosti vojenských studentů, studentů z Vietnamu, civilních zaměstnanců, ostatních soutěžících a organizátorů sportovních a nesoutěžních disciplín z Centra tělesné výchovy a sportu vystoupil ředitel CTVS plukovník Mgr. Petr Hanák, aby přítomné přivítal a popřál všem mnoho úspěchů.

Pořadatelé připravili celkem 9 soutěžních disciplín, a sice nohejbal, squash, malá kopaná, florbal, střelecká soutěž ve střelbě z pistole, badminton, divácky velmi populární vis na kládě nad kádí s vodou, tažení vozidla Land Rover a veslování na 2 km a 6 nesoutěžních disciplín – bowling, velmi oblíbená turistika, in-line, vyjížďka na kánoích a jachting, spinning a aerobic. Disciplína squash byla zároveň přeborem UO.

Velká účast byla jak v malé kopané, především díky účasti vietnamských studentů, tak i u turistiky či v nové disciplíně vis na kládě. Učitelé CTVS zajistili potřebné prostory a umožnili tak všem skvěle si zasoutěžit.

V závěru Sportovního dne rektora vyhlásil PaedDr. Jan Mígdau výsledky ze všech disciplín a plukovník Hanák předal vítězům medaile, diplomy a těm nejlepším střelcům také poháry. Sportovní den tak probíhal v atmosféře

pohody, přátelství a velmi příjemného počasí a osobně jsem velmi spokojená, že jsem se jej mohla zúčastnit.

**Text: čet. Jiřina Polcrová
Foto: Mgr. Marek Žižlavský**

Tělocvična s posilovnou prošly rekonstrukcí

Oprava sportovních zařízení na Univerzitě obrany nabírala na konci listopadu na obrátkách. Řeč je o posilovně a tělocvičně na Babákových kolejkách.

Tělocvična byla ve špatném stavu už delší dobu a důsledkem výstavby Královopolského tunelu došlo k dalšímu porušení stavby. Porušeny byly i budova ošetrovny a školního praporu. „Po celou dobu ražby byly tyto objekty sledovány, protože docházelo k otřesům a popraskání zdi,“ řekl ředitel Centra tělesné výchovy a sportu plukovník Petr Hanák. Další poškozená místa byla ve vchodu a ve sprchách, kde došlo k popraskání dlažby. Částečně vlivem ražby došlo k rozevření podlahy v tělocvičně. Nyní byl položen nový umělý povrch, opravily se okna a bylo vymalováno. Celá rekonstrukce objektu byla z 55 % financována firmou, která tunel stavěla a z 45 % Vojenskou ubytovací a stavební správou. Tato částka činila 635 005 Kč.

Nejen tělocvična se oblékla do nového kabátu. Další, kdo se dočkal alespoň malé změny, byla posilovna a přilehlé prostory. V prostoru chodeb se zrenovovala podlaha a částečné opravy se dotkly i sprch v pánské šatně a sauny, kde byla špatná izolace a voda prosakovala do suterénu budovy. V samotné posilovně do-

šlo k výměně koberce, který byl na některých místech značně poškozený a k vymalování interiéru.

Další renovace v oblasti sportovních zařízení, jako je sportovní stadion, jsou z důvodu

nedostatku finančních prostředků zatím jen nevyslyšeným přáním Centra tělesné výchovy a sportu.

**Text: čet. Markéta Pilná
Foto: PaedDr. Zdeněk Veleba**

MATLAB® : vhodný nástroj pro výuku i vědu

O celosvětově rozšířeném programu MATLAB, jenž je provozován také na Univerzitě obrany, byla v České republice vydána řada publikací. Autorem, resp. spoluautorem několika z nich je docent Ing. Karel Zaplatílek, Ph.D., z Katedry elektrotechniky. Odpovědi na vybrané otázky a zejména na to, co vlastně MATLAB je, naleznete v následujícím rozhovoru.

V rámci své práce na Katedře elektrotechniky se dlouhodobě věnujete práci se systémem MATLAB. Mohl byste nám jej stručně představit?

Softwarový balík MATLAB vznikl v polovině 80. let minulého století. Tvůrcem je společnost The MathWorks, Inc. z USA. Zakladateli jsou pánové Jack Little a Cleve Moler. S prvním z nich jsem měl tu čest krátce hovořit na konferenci v Dallasu v roce 2003, kde jsem jej seznámil s využitím MATLAB u nás. MATLAB je systémem, určeným pro podporu matematiky, grafiky, programování, sběru dat, podporu hardware apod. Obsahuje výpočetní jádro a řadu doplňkových knihoven, orientovaných zejména, ale nejenom, na technické obory. Program v ČR prodává firma Humusoft Praha, s.r.o, viz www.humusoft.cz. Filozofií práce v MATLAB je oprostít se od nepodstatných věcí a věnovat se vlastní tvorbě. Systém proto obsahuje množství hotových funkcí a prostředí, která uživatel poměrně jednoduše používá. Pro vážnější zájemce je zde však možnost ponořit se do objektově orientovaného programování s možností konverze kódu do jiných platforem (Java, NET, VHDL). Vestavěný help s množstvím interaktivních aplikací a demonstračních videosekvencí práci usnadňuje. Prodejce navíc nabízí podporu ve formě konferencí, seminářů, nabídky publikací, atd. V rámci Česka a Slovenska existuje také diskusní skupina. V mezinárodním měřítku poskytuje rozsáhlou podporu web tvůrce na adrese www.mathworks.com. Na Univerzitě obrany je již několik let provozována placená síťová multi-

licence, která je dosažitelná v principu pro každého, kdo je připojený v intranetu.

Jak dlouho se věnujete programu MATLAB?

Jedna z raných verzí se na našem pracovišti objevila asi před 15 lety. Bylo hned zřejmé, že se jedná o něco jiného, než jsme jako učitelé měli k dispozici. Mít možnost snadno načíst naměřená data, jednoduše provést jejich analýzu, vytvořit vlastní algoritmus včetně grafického uživatelského rozhraní je zejména v prostředí škol velkým přínosem.

Proč vás zaujal právě tento program?

Potřebujete-li tvořit vlastní aplikace, je třeba zvládnout některý obecný programovací jazyk a jeho vývojové prostředí. To může být pro řadu zájemců limitující. V MATLAB je situace mnohem jednodušší. Spousta již připravených funkcí a prostředí umožňuje velmi efektivní práci. To je výhodou zejména pro výuku. Navíc v MATLAB existuje několik úrovní od pouhého klikání myši až po možnost objektového programování s možností konverze kódu, jak jsem zmínil.

Co vám osobně a vašemu pracovišti práce v MATLAB konkrétně přináší?

Při denním používání práce v MATLAB výrazně šetří čas a energii. Kromě podpory vědecké práce je systém vhodným právě pro podporu výuky a obecně prezentací. Mohu říci, že MATLAB je pro mě nejen nástrojem pro práci, ale dnes již také koníčkem. Téměř každý den se naučím něco nového a to zejména od studentů, se kterými pracuji i nad rámec výuky, např. v rámci soutěže STČ. Práce v MATLAB je pro mě velkým obohacením.

Spolupracujete také s jinými školami?

Spolupracuji s odborníky z ČVUT Praha a VUT v Brně, kontakty mám také na Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně a Západočeskou univerzitu v Plzni. Podle našich zkušeností se MATLAB používá jako nepsaný standard na mnoha zahraničních univerzitách. Z toho vyplývá vzájemná kompatibilita také v této oblasti.

Práce v MATLAB vás vedla k vydání několika publikací. Můžete nám je přiblížit?

Možnosti celého systému a styl práce v něm mě natolik nadchly, že jsem se před osmi lety rozhodl podělit se se svými zkušenostmi formou knih. Poslední dvě vyšly v letošním roce. Spolupracuji s nakladatelstvím Tribun EU, s.r.o. se sídlem v Brně. Pro zájemce z řad

UO je to předností, neboť knihy lze po elektronickém objednání vyzvednout v brněnské prodejně. Rád bych zdůraznil, že na prvních třech knihách byl mým spoluautorem a pomocníkem kolega z katedry, Ing. Bohuslav Doňar, CSc. Všechny knihy vznikly v první řadě pro studenty, ale mohou být přínosem také pro další zájemce, především z řad příležitostných uživatelů. Podrobnosti na <http://user.unob.cz/zaplatilek>.

Co byste doporučil studentům a proč?

Na Fakultě vojenských technologií začít s MATLAB již v prvním ročníku. K tomuto závěru mně opravňují právě názory starších studentů, kteří vidí přednosti práce v MATLAB a říkají, že měli začít dříve. Již v prvním semestru MATLAB studentům ukazují v předmětu Základy elektrotechniky, více pak v navazujícím předmětu Elektronické obvody. Nasazení počítačů ve výuce by však mělo být uvážlivé a s rozmyslem.

Jaké jsou aktuální trendy v MATLAB?

V současné době dvakrát ročně vycházejí aktualizace systému. Obsahují opravené chyby, doplňky a zpravidla několik výraznějších inovací. Soudobý trend je např. v důrazu na paralelní a distribuované výpočty, podporu hardware ve formě mikropočítačů a hradlových polí, dále v transformaci a verifikaci kódu a rozvoji tzv. fyzikálního modelování systémů. Stačí zavítat na web tvůrce na adrese www.mathworks.com a spustit video pod položkou Latest Release.

Jaký cíl by měl mít tento rozhovor?

Rád bych, aby přispěl k větší popularizaci systému MATLAB. Jde o software, který je ve světě opravdu rozšířený a který využívá, mimo škol, také dlouhá řada renomovaných společností. Rád bych zopakoval, že přes rozlehlost a výkonnost celého systému mě stále překvapuje, jak snadno lze s MATLAB začít. A právě k tomu vedu své studenty. Nakonec i MATLAB je jen nástrojem. Citace všech mých vydaných knih je na stránkách <http://user.unob.cz/zaplatilek>.

MATLAB® a Simulink® jsou registrovanými ochrannými známkami společnosti The MathWorks, Inc.

**Ptala se: čt. Jiřina Polcrová
Foto: archiv doc. Ing. Karel Zaplatílek, Ph.D.**

Plánování bojových vojenských operací po novém

Plánování bojových vojenských operací nad papírovými nebo plastickými mapami by v blízké budoucnosti mohlo být minulostí. Major Petr Františ a major Jan Hodický z Katedry komunikačních a informačních systémů Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany Brno vymysleli 3D vizualizační systém. Na tomto projektu se podíleli v rámci obranného výzkumu od roku 2007.

Na jeho zdokonalení začali pracovat s vývojáři ze společnosti Microsoft před pár měsíci. Díky pohybovému ovladači Kinect od této společnosti mohou zástupci armády jednoduše a intuitivně ovládat pohled na bojiště zprostředkovaný systémem velení a řízení při plánování nebo vedení operace. Ovládání taktických 3D map se děje přítomnými gesty a pohyby těla. Český unikát představili jeho tvůrci v pátek 11. listopadu 2011 na největším vědeckém festivalu „Týden vědy“ pořádaném Akademií věd ČR. Svou premiéru měl však už v září na konferenci WebExpo 2011 ve stánku společnosti Microsoft.

Vizualizační systém umožňuje veliteli zobrazit taktickou situaci pro plánování i pro řízení boje ve 3D stereoskopicky, čili podobně jako ve 3D kině. Unikát nového vizualizačního systému tkví v tom, že pomocí čidla Kinect Xbox 360 se velitel může pohybovat před projekčním plátnem, na kterém je zobrazena mapa, a celý tento systém pak ovládá jen pohyby těla nebo rukou. Potřebný terén se

mu zobrazí ve všech detailech, včetně stromů, vodních toků a dalších přírodních překážek a získá lepší přehled o lokalitě bojiště. Zařízení je bezdrátové a jeho uživatelé nepotřebují žádné senzory na těle ani jiné ovladače. „Uživatel (velitel) je tak osvobozen od nutnosti používat myš, klávesnici nebo jiné zařízení k pohybu ve vizualizovaném 3D prostoru. Pro velitele to znamená, že může volně stát a intuitivně ovládat pohyb v zájmovém prostoru a zároveň o situaci diskutovat se svým štábem,“ upřesňuje Petr Františ.

Podkladové mapy jim dodávají odborníci z Vojenského geografického a hydrometeorologického úřadu v Dobrušce. K dispozici tak mají celou Českou republiku, ale mají zmapovaný třeba i afghánský Lógar, kde působí v misi ISAF naši vojáci.

Vědci z Univerzity obrany zatím vyvinuli prototyp systému a chtějí ho nabídnout k vyu-

žití armádě. Zájem o tuto převratnou novinku projeví například příslušníci 4. brigády rychlého nasazení. „V květnu příštího roku bychom měli tento systém představit během VIP dne v rámci plánovaného cvičení před odjezdem kontingentu do Afghánistánu,“ uvedl major Františ. „Využití spotřební elektroniky totiž dělá z celého systému velmi levnou záležitost. Potřebný je k tomu jen počítač a Kinect za pár tisíc korun,“ dodává major Františ.

V budoucnu by autoři projektu chtěli nový systém využívat k propagaci Univerzity obrany na akcích typu IDET, Future Soldier nebo Gaudeamus. Veřejnost tak bude mít možnost seznámit se nejenom s autory, ale i s fungováním 3D vizualizačního systému.

Text: Mgr. Zdeňka Dubová
Foto: archiv mjr. Petr Františ

Tradiční Den otevřených dveří na Univerzitě obrany

V první prosincový den byla kasárna na Šumavské v Brně otevřena všem budoucím uchazečům o studium na Univerzitě obrany. Tradiční den otevřených dveří i tentokrát přilákal stovky zájemců z řad středoškoláků ze všech koutů republiky.

Ti sem přijeli pro podrobnější informace o studiu na Fakultě ekonomiky a managementu a Fakultě vojenských technologií.

Představitelé obou zmíněných fakult, vedoucí kateder profilových odborností, personalisté a zástupci odborných center jim zde poskytli základní informace o otevíraných studijních programech a oborech, přijímacím řízení, průběhu studia, uplatnění absolventů, zabezpečení studentů vojenského i civilního studia, jazykové a tělesné přípravě apod.

Studenti, kteří mají ve svém dalším směřování studia jasno, měli možnost založit si elek-

tronickou přihlášku ke studiu na Univerzitě obrany přímo na místě a zahájit úkony nutné k povolání do služebního poměru vojáka z povolání s profesními poradci z krajských vojenských velitelství Brno, Olomouc a Jihlava. Možnost založení si elektronické přihlášky zvažoval také Ivan Koutný z Chebu, který by chtěl na Fakultě ekonomiky a managementu studovat obor Bezpečnostní management. V tom má prý docela jasno, jen chtěl zjistit, jaké jsou jeho vyhlídky.

Lukáš Vavřínek s Adamem Veškrnou studují Střední průmyslovou školu stavební v Brně a oba hledají možnosti dalšího studia ve svém oboru. Představa, že by v budoucnosti mohli stavět mosty a ženíjní konstrukce, je zaujala natolik, že přemýšlejí o studiu na Katedře ženíjních technologií Fakulty vojenských technologií.

Radek z Prostějova, který nechtěl prozradit své příjmení, je překvapivě teprve studentem 3. ročníku gymnázia, avšak už nyní mapuje možnosti svého dalšího studia. „Armáda je můj koníček, proto mě láká studium na Univerzitě obrany. Nejvíce mě zaujal modul Velite-

le průzkumných jednotek a chci se dnes o tom dozvědět co nejvíce,“ odpověděl na otázku, co ho přivedlo na Den otevřených dveří.

Součástí nabídky studia na Univerzitě obrany byl také doprovodný program, v rámci kterého předvedli bojové ukázky studenti ze skupiny COMMANDOS a MUSADO MCS, za což sklídili hlasitý potlesk. Pochvalu mnohých účastníků si vysloužil také pravý vojenský guláš, který spolu s horkým čajem zpříjemnil atmosféru Dne otevřených dveří na Univerzitě obrany.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Den veteránů na Univerzitě obrany

Den veteránů připomínající oběti válečných konfliktů, který se v naší zemi slaví od roku 2001, si Univerzita obrany připomněla ve středu 9. listopadu 2011 slavnostním shromážděním.

Tento den je pro je příslušníky školy každoročně příležitostí veřejně si připomenout československé vlastence, kteří ve dvou válečných apokalypsách, ohraničených léty 1914 až 1918 a 1939 až 1945, nezištně a bez váhání nasazovali životy za svobodu své vlasti, za obnovení státní suverenity.

Rozkaz ministra obrany Alexandra Vondry přednesl proděkan Fakulty vojenských technologií pro vnější vztahy a rozvoj plukovník doc. Ing. Libor Dražan, CSc. V něm se kromě historického rámce Dne veteránů uvádí: „Dnešní den nás vyzývá k tomu, abychom projevíli svoji úctu, vděk a respekt také k lidem, kteří se v pravou chvíli dokázali postavit na vojenský odpor totalitě, ať již nacistické nebo komunistické; kteří v těch nejtěžších dobách, kdy mnozí tváří v tvář zlu neobstáli, rezignovali a svěřili hlavu, zachraňovali čest národa a nedovolili, aby byl pošlapán prapor jeho cti a ideálů.“

Minutou ticha akademická obec uctila památku padlých vojáků ve světových válkách a připomněla si smutnou událost – úmrtí plukovnice ve výslužbě Marie Ljalkové Lastovecké, která odešla do veteránského nebe v

předvečer slavnostního shromáždění – 8. listopadu. Do historie se zapsala zejména jako naše první snajperka v bojích u Sokolova. Dne 28. října 2010 byla vyznamenána prezidentem Václavem Klausem a obdržela Řád Bílého lva II. stupně. Žila v Brně a často se účastnila akcí Univerzity obrany.

Následovala prezentace podplukovníka Ing. Davida Čepa z Katedry celoživotního vzdělávání Fakulty ekonomiky a managementu, v níž seznámil přítomné s výcvikem a školením Afghánské národní armády v rámci OMLT v letech 2006-2007. V té době byl příslušníkem 4. kontingentu mise ISAF PRT Fayzabád ve funkci důstojníka palebné podpory na odloučeném pracovišti v Afghánistánu.

Na závěr shromáždění byla udělena Pamětní medaile Univerzity obrany plukovníku ve výslužbě prof. PhDr. Bohumilu Hnízdovi, CSc., za celoživotní obětavou práci ve prospěch naší vlasti, československé armády a Armády ČR, jakož i ve prospěch vojenského školství. Profesor Bohumil Hnízdo byl dlouholetým pedagogickým pracovníkem Vojenské akademie v Brně na úseku společenskovedních kateder. Aktivně je nyní zapojen do práce Svazu vojáků z povolání, kde zastává funkci člena Ústřední rady svazu.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Na počest Dne vzniku samostatného československého státu

Dne 28. října si Česká republika připomíná jeden z nejdůležitějších mezníků v historii naší země, a to Den vzniku samostatného československého státu.

Při této příležitosti se o den dříve sešli v aule Univerzity obrany její příslušníci a pozvaní zástupci občanských partnerských sdružení. Rozkaz ministra obrany k 93. vý-

ročí vzniku samostatného československého státu přečetl prorektor pro vědeckou činnost Univerzity obrany plukovník prof. Ing. Martin Macko, CSc. V něm se mimo jiné uvádí: „Tradice československé branné moci vycházely v meziválečném období z odkazu válečného zápasu legií. Právě tam je třeba hledat motivační zdroje odhodlání tisíců vojáků, kteří po rozbití republiky a po okupaci českých zemí v březnu 1939 odcházeli do zahraničí, aby po boku spojenců bojovali proti nacismu. Pro Armádu

Československé republiky je ctí přihlásit se k odkazu jejich činů, vlastenectví a opravdové odvahy.“

Součástí slavnostního setkání bylo udělení vyznamenání dvaatřiceti vojenským příslušníkům školy. Jeden z nich obdržel medaili ministra obrany ČR Za službu v zahraničí III. stupně, ostatní medaile Za službu v ozbrojených silách ČR I., II. a III. stupně. Převzali je z rukou prorektora pro vědeckou činnost.

Po promítnutí krátkého dokumentárního filmu o vzniku Československa vystoupil historik Univerzity obrany doc. PhDr. František Hanzlík, CSc. Pomoc krajanů v USA našim legionářům připomněl ukázkami dobových fotografií a dokumentů z 1. světové války odkrývající zajímavé informace. Překvapujícím zjištěním je například objem finanční pomoci, kterou krajané tehdy nashromáždili. Kromě materiální pomoci se jim podařilo získat téměř jeden a půl miliónu dolarů!

Závěrem slavnostního shromáždění přednesl krátkou zdravotní vězici se k historii vzniku čs. vojenského letectva předseda brněnské odbočky Svazu letců ČR podplukovník ve výsl. František Růžička a po zaznění slavnostní fanfáry bylo shromáždění na počest státního svátku připomínajícího vznik samostatného československého státu ukončeno.

Text a foto: Mgr. Zdeňka Dubová

Vzpomínka na nejslavnější českou snajperku

Ve věku devadesáti let zemřela v pondělí 7. listopadu 2011 válečná veteránka, zdravotnice a slavná snajperka 1. československého armádního sboru z druhé světové války, členka Československé obce legionářské a obyvatelka Brna Marie Ljalková-Lastovecká. V říjnu minulého roku jí prezident republiky propůjčil Řád Bílého lva II. třídy. Asi z padesátky vyznamenání bylo pro ni tím nejdůležitějším. V září letošního roku si převzala poslední ocenění ve svém životě.

Zastupitelstvo MČ Brno-Královo Pole ji při příležitosti letošních Erbovních slavností 16. září udělilo pamětní medaili. To ji zbývalo necelých sedm týdnů.

Marie Lastovecká se narodila 3. prosince 1920 ve vsi Horoděnka na Ukrajině v rodině volyňských Čechů. Na počátku války byla s manželem a rodiči přesunuta do sovětského vnitrozemí. Na jaře 1942 se přihlásila jako dobrovolnice do československé vojenské jednotky, která se začala formovat v Buzuluku. Měla být původně zdravotnicí. Velitel výcviku si všiml jejích výjimečných střeleckých schopností a doporučil Marii do speciálního tříměsíčního kurzu pro odstřelovače. Absolvovala ho jako první žena a byla přidělena ke 2. pěší rotě 1. československého samostatného praporu. Bojový křest prodělala u Sokolova. Utrpěla vážné zranění hlavy. Přesto přešla se Svobodovou armádou Duklu a jako zdravotnice se zúčastnila také Ostravské operace. Po válce pracovala jako rotmistryně zdravotní služby ve vojenské nemocnici v Praze a později dlouhá léta na 4. oddělení vojenské nemocnice v Olomouci. Poté ji přeložili do vojenské nemocnice

v Brně, a tak zde zakotvila. Žila v Králově Poli, obklopena spoustou bezvadných přátel. Přežila tři manžele a byla bezdětná.

Vzpomínky na válku se jí vracely často. Například na březen 1943, kdy se spoluobojovníky dostala úkol jít do protiútoků a osvobodit naše lidi v napadené vesnici u Sokolova. „Čekala na nás spálená země, zničené domy, plačící matky a spousta mrtvých. Šli jsme ve sněhu, většinou v noci, procházeli jsme minovým polem a odpočívali ve stoje. Dali jsme se do rojnic a šli zamrzlou řekou Mže směrem na Sokolovo. Němci nás pustili do středu řeky a pak ze všech stran spustili palbu. Najednou padl velitel, všude kolem naříkali ranění a já jsem zůstala sama,“ vzpomínala na dramatické okamžiky při našem setkání v listopadu minulého roku. Nepřátelské kulky lítaly tehdy těsně kolem její přílby. Instinktivně vypálila celý zásobník, kromě posledního náboje. Palba utichla. Myslela si, že se na ni chystají Němci. Zůstala sama ležet na ledě a nemohla se hnout.

Málem přimrzla k řece. Byla rozhodnuta, že se zastřelí. Dívala se na hvězdy, vzpomínala na své mládí, na svou maminku. Zachránili ji dva čeští vojáci. Tuhle událost z války, při níž přišla málem o život, mockrát vyprávěla.

Při jednom z našich rozhovorů si posteskla, že se veřejnost o ni začala zajímat dvacet let po revoluci. S nadšením ukazovala všechna vyznamenání a vždy když měla příležitost obléci si svou uniformu, cítila se šťastná. I když po operaci kyčelního kloubu chodila o francouzských holích, měla velkou chuť do života. Jednou si posteskla, že má největší starost o budoucnost svého čtyřnohého miláčka – kočičku Terezu. Zachránila ji před devíti roky, když ji někdo nechal před domem ještě jako kotě. „Bojím se, jestli se o ni někdo dobře postará, když mě přežije,“ řekla tenkrát.

Text: Mgr. Zdeňka Dubová

Foto: autorka a archiv Marie Lastovecké

Rok pod modrou vlajkou aneb kus života v kraťasech a pod moskytiérou

Humanitární pomoc

Téměř na každé patrole, každém setkání s místními náčelníky se setkáváme se záplavou proseb o pomoc. Šíře žádostí je široká, od peněžní výpomoci, přes dodávku potravin až po suplování role místních „ombudsmanů“. I s ohledem na budování dobrých vztahu s místní populací se rozhodujeme připojit se k akci Červeného kříže a pomoci s organizací humanitární potravinové pomoci do naší oblasti.

Máme štěstí, ve vedlejších vybydleném „domku“, patřící rovněž k bývalé švédské misi se na pár dnů ubytovala Michelle, Belgičanka, pracující jako dobrovolník pro ICRC (International Committee of the Red Cross).

Zveme ji na „nedělní“ oběd. Byť se zpočátku zdá, že vše bude poměrně jednoduché, zjišťujeme, že je nezbytné nejdříve vyřešit jisté „administrativní komplikace“, neboť i ICRC se řídí určitými regulemi, jejichž záměrem je udržovat si nezávislost a nestrannost a to i na UN misi MONUC. Nakonec dojednáváme nezbytné detaily a za několik dnů přijíždějí do naší vesnice nákladáky s potravinovou pomocí. Zbývá překonat poslední překážku a tou je chatrný most přes místní řeku. Žádáme místní náčelníky, aby si jej opravili alespoň do té míry, aby umožnil dostat se autům na druhou stranu. K našemu úžasu dostáváme odpověď, že to není jejich starost, ale že to máme obstarat sami. Ptám se, jestli jsem rozuměl správně. Tlumočník mě ujišťuje, že ano. Jen zalapám po dechu, což zdaleka nebude naposledy. Snažím se jim „vysvětlit“, že ten most je přeci jejich, a nikoliv náš. Také, že si jej nikam neodvezeme a mělo by být tedy v jejich zájmu jej kvůli čekající potravinové pomoci na druhé straně řeky opravit. Jednání nikam nevede a tak je na nás, jak se rozhodneme. S ohledem na čekající nákladáky, které podstoupily strastiplnou cestu po hrozných cestách v džungli, se rozhodujeme požádat UN o poskytnutí finančních prostředků, za které nakoupíme materiál a najmeme v podstatě lidi ze stejné místní komunity, které most patří a které je pomoc určena. Pak už jde vše poměrně hladce – jak oprava mostu, tak i následná distribuce. Jak se však zanedlouho ukáže, není to konečné vyvrcholení příběhu. Tím se stávají až informace, přicházející k nám z různých zdrojů s odstupem několika málo dnů, svědčící o tom, že se toliko „životně potřebnou“ pomocí začalo obchodovat. I taková je Afrika....

Cesta na Zanzibar

Po nekonečných týdnech v džungli přichází možnost na pár dnů opustit zónu mise, tj. Kongo. Rozhoduji se toho využít. Po krátkém zvažování, zda-li letět domů, se rozhodnu zůstat a podívat se trochu po Africe. Plánovat cestování po černém kontinentu je z Pingy z důvodu absence spojení se světem nemožné, ale vzpomínám si, že v ruském domě v Gomě je připojení k internetu a své naděje tedy upírám tím směrem. Konečně se nad Pingou ozve hluk vrtulníku přivážející zásoby pro Jihoafričany a pitnou vodu pro nás Miloby. Zpátky mě bere. Mám více štěstí než někteří mí kolegové, pro které přiletěl s několikadenním zpožděním.

Je příjemné setkat se opět s náznakem „civilizace“. Celý víkend u ruských hostitelů věnuji surfování po netu a zajišťování ubytování

a dopravy. Rozhoduji se dát na doporučení jednoho z mých předchůdců a volím Zanzibar, navíc ještě se zastávkou v tanzanském Dar es Salamu, který jsem vždy chtěl jako malý kluk vidět. Odtud se pak přepravím na ostrov trajektem.

Přes Ugandu a Keňu

Pondělní ráno je tady a já netrpělivě čekám na gomské letišti na UN linku do ugandského Entebbe, města a malého mezinárodního letiště ležícího na břehu Viktoriina jezera. Ubytovávám se v jednom z lepších hotelů evropského typu. Změna je citelná. Je příjemné se opět vysprchovat, vyspat se v široké, pohodlné a čisté posteli, zajít si do restaurace a v klidu se projít byt po malém městě. Mám jen jeden den do odletu do Dar es Salaamu a tak odkládám prohlídku Kampaly, hlavního města Ugandy

ležící přibližně 30 km odsud, na příště. Místo toho si projdu místní botanicou zahradu na břehu jezera, kde se setkávám s docela ochočenými opičkami a také místní ZOO. Den uteče velice rychle a já opět stojím v odbavovací letištní hale směr tanzanský Dar es Salaam s přestupem v keňské Nairobi. V Keni strávím několik dnů až na přes příští dovolené.

Cestuji sám

Do cíle dorážím až odpoledne. Vycházím před letištní halu, kde se na mě jako na bílého Evropana sesype houf taxikářů nabízejících své služby. Majíce již jisté zkušenosti, útok odrážím a odcházím dále od letiště doufaje, že seženu levnější dopravu. Podařilo se, sice opět trochu riskuji, protože porušuji jedno ze základních pravidel a to, že cestuji sám. Nicméně snažím se jej alespoň zčásti kompenzovat pomocí tvrzení, že „kamarádi jedou hned za mnou“. Řidič se sice diví, že cestuji jen s malým batůžkem, ve kterém mám jen pár nejdůležitějších svršků a léků a na hlavě australský klobouk, „ale co“, říká mi, „nějak to dopadne“. Do hotelu ve středu města přijíždíme po více než hodině, protože podstatnou část cesty a času jsme strávili v dopravní zácpě nejroztodivnějších vozidel. Když se konečně dostanu na místo a vkročím do „hotelu“, jsem konfrontován s realitou, která se dost liší od informací a fotografií na webu. Silně mi to připomíná hotely a saloony ze spaghetti westernů Sergia Leoneho, nu což, vždyť to stojí jen hrst dolarů. Pár kousků silně odřeného dřevěného nábytku, zamřížovaný pult recepce a za ním otlý černoch v roli recepčního. Dostávám klíč od „pokoje“ a radu, ať určitě zamknu i vnitřní petlice na dveřích. Na pokoji nemá smysl se příliš zdržovat a tak chci vyrazit do města, bojím se však nechat zde nejdražší a nejdůležitější proprietu – malý laptop, bez kterého bych nejspíše nic nevyřídil. Zvažuji jej uložit v do hotelového sejfu „recepce“. Recepční souhlasí, přebírá jej ode mě ... a strká do šuplíku rozhrkaného stolu a zamyká na petlici. Jen polknu, šance na shledání odhaduji 50 na 50. Ale to už jsem venku a směřuji k nejbližšímu přístavu, kde si chci koupit lístek na trajekt.

Cestou k přístavu

Cestou si nelze nevšimnout, že město je z velké části obývané muslimy. Ačkoliv to není státní vlajka, všude vlají zelené vlaječky s půlměsícem a z mnoha mešit se rozléhá hlas muezinů. Jak by také ne, když po celá staletí byla tato část východoafrického pobřeží pod silným vlivem ománského sultanátu. Přístav je skutečně obrovský. Všude, kam se podívám, kotví nebo plují obrovské zaoceánské nákladní lodě. Je ale rovněž neuvěřitelně špinavý. Rychle nalézám místo odjezdu trajektů. Opět odolávám zástupům naháněčů, kteří se na mě - jediného bělocha široko daleko – slétnou jako vosy na bonbón. Při pohledu na lodě sloužící jako trajekty, volím raději ten nejmodernější, nejrychlejší, ale také nejdražší. Už se stmívá a já mířím zpět do středu města. Procházím si jej už za tmy. Nic zajímavého však nepotkávám, jen betonová architektura a všudypřítomná špína. Do hotelu dorážím kolem 23. hodiny. Když mě uvidí recepční, okamžitě se mě ptá, kde jsem byl tak dlouho. Odpovídám beze-

lstně, že jsem se procházel po městě. Vytřeští na mě oči, přezehná se a dost názorně mi vysvětluje, že to bylo velmi nerozumné. Dochází mi, že jsem měl opět kliku. Ale o tom přemýšlím až pod moskytiérou v posteli. Dopoledne následujícího dne ještě věnuji prohlídce města. Až na pár maličkostí není co obdivovat a tak se už těším na loď.

Zanzibar

Nalodění proběhlo bez problémů. Loď skutečně vypadá na rozdíl od sousedů docela moderně. Vyplováme. Teprve z dálky vypadá silueta města trochu romanticky. Pomalu se blížíme k Zanzibaru, voda má nádhernou tyrkysovou barvu. Už zdálo vypadá Stonetown, hlavní město ostrova, úchvatně. Je jakoby vystřižené z pohádek Tisíce a jedné noci. Již z přístavního mola můžu obdivovat nádhernou původní arabské architektury. Chvilí se v přístavu zdržím na imigračním, naštěstí mi pomáhá můj diplomatický pas. Po opuštění přístavu začínám hledat svůj hotel – Princess

Salme Inn. Když však stanu před ním, okamžitě se rozhoduji najít si něco jiného. Po krátkém hledání nacházím nedaleko malý, čistý a poměrně levný hotýlek v arabském stylu. Jen si odložím batoh do slušně zařízeného pokoje a vyrazím na prohlídku města. Je skutečně nádherné, procházím se úzkými uličkami mající silné a jedinečné kouzlo již zmizelého Orientu. Tak nějak si představuji města, které navštívil legendární námořník Sindibád. Krom úchvatné architektury vnímám ještě jednu důležitou změnu a tou je bezpečnost. Afrika až na výjimky není příliš bezpečným kontinentem a Zanzibar k nim patří. Procházím se historickým centrem obdivujíc až do hluboké noci takové zajímavosti jako sultánův palác, otrokářský trh nebo místní citadelu. Ranní snídaně na střeše hotýlku s výhledem na moře, přístav a město se stává nezapomenutelným zážitkem. Svůj odjezd na druhou stranu ostrova odkládám na odpoledne a opět se pouštím do spleti pitoreskních uliček a zákoutí. Typickým, nepřehlédnutelným rysem zdejší architektury jsou bohatě, do nejmenších detailů vyřezávané vstupní dveře a portály domů. Jsem místem tak fascinován, že se rozhoduji strávit zde ještě jeden den. Je už dost pozdě a tak se začínám shánět po nějakém prostředku, který by mě do Urua, městečka na druhé straně ostrova, dopravil. Chvilí si vážně pohrávám s myšlenkou použít místní obdobu MHD nazývanou „dala dala“. Jde v podstatě o malé nákladáky, jejichž korby jsou podomácku uzpůsobené k přepravě pasažérů. Hodně mi připomínají kolotočářské auta. Nakonec však v souladu s doporučením personálu hotýlku volím klasické taxi. Cesta trvá přibližně hodinu, v jejím průběhu obdivuji nejen přírodní krásy, ale rovněž si všímám, že silnice jsou asfaltované a ve velmi dobré kondici. Na Afriku něco neuvěřitelného. Některé úseky si trůfám přirovnávat ne k našim, ale německým cestám!

Pokračování příště

Text a foto: pplk. Ing. Josef Novotný, Ph.D.

Vysoká vojenská škola v Brně slaví šedesátku

Začátky VTA a zbrojní specializace na dělostřelecké fakultě

Posluchači VTA na praxi ve Zbrojovce Vsetín v roce 1954. Stojící první zprava je náčelník Katedry pěchotních zbraní plk. doc. Ing. Vladimír Švejek

Dále sem patřily komplex budov na ulici Úvoz, budova Právnické fakulty, dokončovaná budova proti „rohliku“ určená původně pro soud (také se jí proto dosud říká „soudní budova“), po určité době také budova Antonínská 1, Kounicovy koleje, prostory v jedné budově na Vídeňské ulici (tehdejší Koněvova ulice) a některé jednotlivé budovy v Brně.

Alespoň tyto objekty jsou uvedeny pro získání představ o velikosti VTA. Ke společným nástupům využívala VTA (vzhledem k velkému počtu posluchačů) stadión Sokola Brno I.

Organizační struktura VTA po stránce vysokoškolské výuky byla postavena z velké části na struktuře zrušené Vysoké školy technické. Katedry, které měly své místo i ve struktuře VTA, byly v podstatě převzaty. Týkalo se to především základních kateder, jako byla katedra matematiky, katedra fyziky, katedra chemie, katedra deskriptivní geometrie, katedra mechaniky a pružnosti a pevnosti materiálů, katedra nauky o materiálech, katedra základů strojnictví, katedra elektrotechniky. Také byly převzaty některé další katedry podle zaměření jednotlivých fakult VTA.

Pedagogický sbor VTA také svým složením vycházel z velké části z této převzaté organizační struktury. VTA převzala na řadě kateder také většinu pedagogů. Řada mladých pedagogů, kteří byli v té době ve vojenské základní službě, byla převedena na VTA, takže se vlastně vrátili ke svému civilnímu povolání, jenom civilní oděv vyměnili za vojenský stejnokroj.

Lze tedy říci, že na některých fakultách bylo v důsledku bezprostřední návaznosti na strukturu předcházející civilní školy budování speciálních kateder usnadněno. Nebylo to však na všech fakultách. Například na dělostřelecké fakultě, kde autor těchto vzpomínek studoval, bylo třeba speciální katedry budovat v podstatě od základu. Týkalo se to zbrojní

specializace, která musela zahrnovat několik zaměření – sice zbrojních, ale dosti odlišných. Jednalo se o zaměření na pěchotní zbraně, pozemní děla, protiletadlová děla, munici a balistiku a konečně o zaměřovací přístroje. Tato specializace neměla přímou návaznost na civilní vysoké školy, a proto bylo třeba katedru v podstatě budovat od základu jak po stránce personální, tak i po stránce jejího technického vybavení včetně učebních pomůcek. Personální zabezpečení bylo ministerstvem národní obrany řešeno především přesunem řady důstojníků pracujících původně ve Vojenském technickém ústavu v Praze do Brna. Náčelníkem této katedry byl ustanoven plukovník doc. Ing. Vladimír Švejek. Pro některé speciální předměty se počítalo navíc s využitím některých zkušených konstruktérů zbraní. Brzy se však ukázalo, že tuto velkou katedru s velkým sortimentem výuky bude vhodné rozdělit na několik kateder menších. A tak na dělostřelecké fakultě po nějaké době vznikla katedra konstrukce pěchotních zbraní (náčelník plk. doc. Ing. Vladimír Švejek), katedra konstrukce dělostřeleckých zbraní (náčelník plk. Ing. Vilém Pokorný), katedra konstrukce protiletadlových zbraní (náčelník mjr. Ing. Albín Třešňák), katedra balistiky a konstrukce munice (náčelník plk. Ing. Oldřich Fiala) a katedra pozorovacích a zaměřovacích přístrojů (náčelník plk. Ing. Karel Javůrek).

Posluchači VTA, specializace „pěchotní zbraně“ na praxi ve Zbrojovce Vsetín. Tato organizační struktura pak vydržela několik let. Pokud jde o personální zabezpečení, je třeba zmínit i podíl dalších pracovníků. Především je třeba uvést, že z VTÚ Praha přešel na dělostřeleckou fakultu generálmajor doc. Ing. Ferdinand Svoboda, který zastával funkci zástupce náčelníka fakulty pro vědeckou činnost a v prvních letech také přednášel vnější balistiku hlav-

Znovu je třeba připomenout, že VTA byla vybudována především na základě zrušené brněnské Vysoké školy technické Dr. Edvarda Beneše. Rozhodnutím vlády jí byla přidělena celá řada brněnských budov. Jmenujme alespoň ty hlavní. Kromě vojenských objektů jako je současná budova rektorátu Univerzity obrany (tzv. „rohlik“) a brněnských kasáren je vhodné jmenovat alespoň tyto: budova Barvičova 85 (nynější Biskupské gymnázium), škola na Lerchově ulici, tzv. stará technika (celý komplex budov mezi ulicemi Veverí, Rybkova, Žižkova).

ňových zbraní. Vnitřní balistiku hlavních zbraní v tomto počátečním období přednášel profesor Ing. Alois Farlík, který měl dlouholeté zkušenosti z práce v Československé zbrojovce Brno, kde pracoval řadu let v konstrukci munice i v dalších funkcích. Na VTA byl vedoucím katedry mechaniky a pružnosti a pevnosti materiálů. Po příchodu profesora Dr. Ing. Františka Polanského na VTA z plzeňské škodovky, převzal tento výuku vnitřní balistiky a profesor Farlík se věnoval nauce o pružnosti a pevnosti materiálů. Významnou pomocí katedře pěchotních zbraní bylo v počátečním období existence VTA využití odborníků z praxe ve speciálních předmětech. Byli to především Ing. Josef Pech, který přednášel předmět „Projektování automatických zbraní“ a Miroslav Kotík, přednášející předmět „Projektování kulometných podstavců a lafet“. Byli to hlavní tvůrci 30mm protiletadlového dvojkanónu vz. 53, který byl ve své další verzi vz. 53/59 dlouhá léta ve výzbroji naší armády. Problematiku konstrukce malorážové munice přednášel Ing. Otakar Sůhnel. Pokud jde o katedru munice a balistiky je třeba jmenovat plukovníka Ing. Josefa Tesaře (přišel z VTÚ Praha), který převzal výuku vnější balistiky a profesora Miroslava Mikšovského zaměřeného na konstrukci munice, zvláště zapalovačů.

Alespoň tolik pro získání představ o složitosti celé organizační činnosti potřebné k zahájení vysokoškolské výuky. Nyní se to může zdát neuvěřitelné, že po zřízení VTA uprostřed léta se v průběhu října mohla na celé akademii rozběhnout vysokoškolská výuka. Ale bylo tomu skutečně tak. Tím bylo zahájeno trvání vysoké vojenské školy v Brně, která i po těch šedesáti letech – přes řadu reorganizací – existuje i nyní a lze jí přát, aby se její existence dožila i řady dalších desetiletí.

Lubomír Popelínský

Kounicovy studentské koleje v Brně

Po smrti své první ženy se v r. 1908 hrabě Kounic oženil s Josefínou Horovou z Uherského Brodu. V Brně finančně podporoval českou techniku a vznik dalších českých vysokých škol. Inspiroval se také příkladem pražského architekta Josefa Hlávky a při příležitosti svého druhého sňatku věnoval brněnským českým studentům svůj palác na Žerotínově náměstí za účelem zřízení koleje českých vysokých škol brněnských.

Poté v Brně vznikl Spolek Kounicovy studentské koleje, který z finančních prostředků získaných za použití či pronájem paláce vyplácel finanční podporu nemajetným studentům a později, už s pomocí mladého československého státu, vybudoval v Žabovřeskách v Králově ulici č. 45 dnešní Kounicovy studentské koleje. Ty však studentům sloužily jen do obsazení Československa německými okupanty

a 2. svět. války. Vysoké školy byly zavřeny a Kounicovy koleje byly fašisty přeměněny ve vězení českých a slovenských vlastenců a odpuřců fašistického režimu. Na nádvoří pak přímo pod sgrafitem sv. Václava zřídili nacisté popravisko, kde tito lidé umírali buď na šibenicích, nebo zastřelením. Umíte si vůbec představit tu hrůzu lidí z Tolského ulice, když ze svých zahrádek, či dokonce bytů viděli až k Václavovu obrazu a i když později fašisté společný plot zahradili prkny, děsili je salvy výstřelů, jimiž byli čeští vlastenci likvidováni? Ještě hůře na tom byli ti, kteří bydleli v místě kolejí jen přes silnici, tedy na druhé straně Mučednické ulice a mohli vše sledovat a slyšet shora, neboť bydleli ve svahu protějšího kopce. Popravy tedy vlastně probíhaly veřejně a také za hojné divácké účasti brněnských Němců. S těmito hrůznými událostmi souvisí i pojme-

nování ulice Mučednické. Po 2. svět. válce bylo přes 1300 popravených lidí pohřbeno v čestném prostoru Ústředního hřbitova v Brně.

Tuto smutnou kapitolu dějin Kounicových kolejí dnes připomíná historická expozice a památník na místě popravisko v podobě bronzového reliéfu „Vlastenec“ od Jiřího Marka. Také park byl po válce upraven a v r. 1976 zde vznikl ještě tzv. „Památník vítězství nad fašismem“ - obložený pylon, jehož sochařskou výzdobu vytvořil opět J. Marek. Na realizaci „Památníku“ se však podíleli i J. Ryška, O. Hlavsa a A. Hladík. Budovy kolejí s přilehlým parčíkem jsou dnes národní kulturní památkou.

Vybudování studentských kolejí se Václav hrabě z Kounic nedočkal zejména pro trvalý odpor německé radnice. A poněvadž vznikly až za republiky, zdobí už jejich fasádu vedle moravské a slezské orlice i český lev a slovenský dvojramenný kříž. Hrabě Kounic zemřel v r. 1913 v Uherském Brodu. Na jeho poslední cestě ho provázelo i 2500 dělníků s karafiáty v klopách kabátů a 1500 studentů. Jeho bustu najdete v oblouku malé zahrádky Kounicova paláce, a to mezi ulicí Brandlovou a Moravským náměstím. Studentské poděkování za palác (kromě „Všestudentské slavnosti“ konané 9. a 10. 6. 1909 v Národním divadle v Brně – tedy na ulici Veverí) najdeme v boční zdi nad vchodem do objektu kolejí; připomínkou studentské vděčnosti za podporu české techniky v Brně je meziokenní reliéf kounicovského zámku ve Slavkově u Brna na fasádě levého křídla nynější Stavební fakulty VUT na ulici Veverí. Na střeše budovy nad reliéfem se nachází nejstarší dochovaná brněnská hvězdárna, zvaná „Kladivova laborator“ (prof. Bohumil Kladivo – geodet a astronom). Je základním geotetickým bodem Brna a je zde umístěn i zeměměřičský bod TUBO spojený do systému GPS. Sám prof. Kladivo byl gestapem zatčen hned v r. 1939 a vězněn na Špilberku. Podruhé byl zatčen a vyslýchán už v r. 1941 pro účast v odbojové organizaci Obrana národa. Pro nedostatek důkazů byl sice propuštěn, ale v r. 1943 zemřel na následky týrání.

BVV
Veletřhy
Brno

Veletřní okénko

Co nabízí výstaviště v lednu a únoru 2012

Turistika a stravování

K atributům globalizovaného světa patří cestování a turistický průmysl je v některých zemích hlavním zdrojem národního důchodu. Přesvědčit se o tom budou moci návštěvníci největšího kompletu turistických nabídek ve střední Evropě na brněnském výstavišti od 12. do 15. ledna 2012. Bude tam probíhat 22. mezinárodní veletrh průmyslu cestovního ruchu GO a 21. mezinárodní veletrh turistických možností v regionech REGINTOUR. Letošní téma veletrhu se váže na církevní neboli poutní turistiku. Bude hlavním tématem odborného doprovodného programu. Poutní turistika vzhledem k motivaci zájemců nepodléhá výkyvům tolik, jako turistika běžná. Na REGINTOURu představí Zlínský kraj své zapojení do projektu Celoevropské sítě poutních stezek propojující církevní objekty od Skandinávie po Španělsko, včetně valašských dřevěných kostelíků jaké najdeme v rožnovském skanzenu. Žilinský kraj jich má ještě více v reprezentativních skanzenech na Oravě, Kyscích a Liptově, navíc zatraktivněné lesními úzkorozchodnými železnicemi. Další prezentované lokality jsou jeskynní systém Demánová, objevený ve 20. letech 20. století, českým učitelem rodákem z Tišnova Janem Králem, poprvé propagované Rudolfem Těsnohlídkem, a lázně, jako Piešťany a Turčianské Teplice. Moravskoslezský kraj naváže na poutní stezky dřevěnými kostelíky na Těšínsku a láznemi jako je Darkov. Projekt Jantarové stezky obnovuje v turistice trasu, kterou se od pravěku putovalo od Adrie po Balt. Stejnomená CK Amber zviditelňuje lokality po celé trase s důrazem na jižní Moravu. Objeví se i místní sdružení, jako Mikroregion Kuřimka, kde zlatým hřebem je Aquapark Kuřim s wellnessem, který znají i Brňané a úzkorozchodné železničky Zbýšov a Mladějov.

Potraviny a nápoje budou od 28. února do 2. března obsahem mezinárodního potravinářského veletrhu SALIMA. Prezentovány budou na souběžných veletržích cukrářské a pekařské výrobky na MBK, potravinářská zařízení na Inteco. Tématy bude trvale udržitelný rozvoj a s ním související lokální a regionální potraviny. Mezi ně patří víno a mezinárodní vinařský veletrh VINEX 2012. Z velkých firem představí Vinium Velké Pavlovice, České vinařské závody se známkovými víny, Zemědělskou a.s., Čejkovice s víny perlivými, Vinařství Valtice a Bronislava Vajbara z vinařství Rakvice. Ze stálých vystavovatelů se očekávají Chateau Bzenec, Víno Mikulov, Habánské sklepy, Patria Kobylí a Templářské sklepy. Ze zahraničních vín z celého světa lze za všechny uvést slovenské vinaře z tradičních oblastí Pezinku, Podunajské nížiny a Potisí. Jejich tokajské vzniká díky specifické místní plísni, stejné, jež napadá hrozny pozdního sběru v Tokajské oblasti. Odlišuje se pouze dle předpisů EU názvem od stejného produktu společnosti Tokaj Vinum Hungaricum Association, jejíž účast lze rovněž očekávat. Souběžnou akcí bude prestižní soutěž o Zlatý pohár PIVEX Pivo 2012, jehož jubilejního 20. ročníku se účastní kolem 20 pivovarů. Její úroveň je nesmírně vyrovnaná a bude i zastoupen jeden z nejsilnějších ležáků Evropy – náchodský Primátor Premium. Pivovar Náchod je nositelem Zlatých pohárů několika ročníků což platí i pro dalšího účastníka soutěže pivovar Starobrnno. V tradiční soutěži Gastro junior Brno 2012 budou soutěžit mladí kuchaři, cukráři a číšníci ze střední Evropy.

Dr. Vít Pospíšil

Text: Mgr. Jarmila Rejnušová
Kresba: Mgr. Oldřich Rejnuš

K 50. výročí vzniku čs. raketového vojska

Svátek sv. Barbory patronky dělostřelců je příležitostí pro připomenutí, že před padesáti lety v Československu vznikaly první útvary a svazky raketového vojska (RV), které byly v minulém století důležitou součástí našeho pozemního dělostřelectva. Na počátku šedesátých let minulého století zasedání Ministrů národní obrany členských států Varšavské smlouvy rozhodlo o vyzbrojení armád členských států raketovými komplety.

V případě naší republiky se jednalo jednak o zavedení raketových kompletů operačně taktických raket a dále také taktických raket pro pozemní vojsko.

Tyto moderní prostředky měly nahradit klasické dělostřelectvo. Příprava obsluh z řad našich důstojníků a praporčíků pro tuto techniku probíhala zpočátku ve školících zařízeních Sovětské armády, později ve Výcvikovém dělostřeleckém středisku v Hranicích na Moravě. Teoretická příprava důstojníků pak probíhala na tehdejší Vojenské akademii v Brně, praporčíků pak ve Vyšším dělostřeleckém učilišti v Martině. V naší armádě tak oficiálně vzniklo Raketové vojsko a dělostřelectvo. Oficiálně se poprvé představilo se svou technikou na veřejnosti na květnové vojenské přehlídce v Praze v roce 1965.

Plány to byly opravdu velkolepé, zcela v duchu tehdejších závodů ve zbrojení. Naše armáda za plné kontroly sovětských poradců plánovala vznik a výstavbu celkem čtyř raketových brigád – tří armádních a jedné frontové. Výstavba prvních dvou brigád byla zahájena ihned v roce 1961 v již zmíněném středisku Hranice na Moravě. Zde se začalo o dva roky i s výstavbou třetí brigády – tentokrát frontové. Vzhledem k utajování však byly tyto brigády označeny jen jako technické – slovo rakety se v jejich názvu nesmělo objevit. Morava se tak stala naší raketovou velmocí a to jedinou, protože od zřízení čtvrté brigády, zamýšlené dislokovat v Topolčanech, bylo nakonec upuštěno.

Přestože tyto brigády byly v době svého vzniku vybaveny na tehdejší dobu nejmodernější technikou, rychlý vývoj v této oblasti spolu s mohutnými investicemi do zbrojení způsobily, že po necelých deseti letech byly kompletně přezbrojeny. Dnes už asi málokdo něco řekne jejich označení SS-1B SCUD-B. Ale ani tyto raketové komplexy se ve výzbroji našeho raketového vojska dlouho „neohřály“ – opět zhruba po deseti letech byly nahrazeny raketovými komplexy druhé generace s doletem o čtvrtinu delším, než měly jejich předchůdkyně.

Nová raketová technika se však neuplatňovala pouze u raketového vojska. Raketo-

vými komplexy s označením 2K6 LUNA taktického určení byly po dvou kusech vybaveny tzv. samostatné dělostřelecké oddíly všech devíti tehdejších vševojskových divizí. Později se palebná síla těchto divizí zdála armádnímu velení malá a tak bylo rozhodnuto ji o polovinu zvýšit, a sice reorganizací těchto oddílů do nové struktury po třech bateriích. Navíc byl vytvořen další dělostřelecký oddíl v typicky vojenském městě – v Terezíně. Tento oddíl sloužil později i jako přeškolovací středisko budoucích záložních důstojníků – absolventů vojenských kateder vysokých škol na ČVO 200, což byl velitel dělostřelecké čety, na konci jejich roční základní služby před odchodem do zálohy, protože počty záložních důstojníků neodpovídaly počtu techniky ve výzbroji armády.

Rozmach vybavení naší armády raketami se postupně stával všeobecně známou věcí a snad i proto si armáda „přestala hrát na schovávanou“ a samostatné dělostřelecké oddíly přejmenovala na samostatné raketometné oddíly a podobně „technické“ brigády dostaly název raketové technické základny.

Ironií osudu je, že ruku v ruce s postupným narůstáním našeho vyzbrojení moderními raketovými komplexy probíhala odzbrojovací jednání mezi Sovětským svazem a Spojenými státy. Tato jednání vyvrcholila podepsáním Smlouvy o likvidaci raket středního a krátkého doletu, která vstoupila v platnost 1. 6. 1988 a zásadně ovlivnila další vývoj našeho raketového vojska. Jejím důsledkem pro naše raketové vojsko byla jeho zásadní redukce a reorganizace. Ze tří technických raketových brigád byla vytvořena jedna frontová raketová brigáda. Čtyři oddíly v Jincích byly přemístěny do posádky Jistebnice. Z brigád v posádkách Rokycany a Hranice vznikly dvě armádní raketové brigády vyzbrojené raketovými komplety taktických raket. Raketová brigáda 1. armády měla v organizační struktuře 5 oddílů a brigáda 4. armády pouze 4. Brigády vznikly vyjmutím a soustředěním samostatných raketometných oddílů od divizí Západního vojenského okruhu Tábor a Východního vojenského okruhu Trenčín.

Po roce 1989 byla nastolena otázka, zda naše republika vůbec potřebuje raketové vojsko. Závěr byl jednoznačný. Postupně byl z výzbroje vyřazován komplety SS-1B SCUD-B. V říjnu 1991 byly dvě raketové brigády v posádkách Rokycany a Hranice zrušeny. A když v roce 1993 došlo k rozdělení našeho státu a tím i výzbroje armády, převzala nově vzniklá Armáda České republiky do své výzbroje pouze raketové komplety druhé generace, tedy raketové komplexy značené OTR 9K714 OKA a TR 9K79 TOČKA. Ty organizačně začlenila do nově vzniklého 6. raketového praporu v posádce Rokycany. První z nich byl z výzbroje AČR v roce 1995 a 5 let později i poslední zbývající taktické raketové komplety – 9K79 TOČKA. Tuto skutečnost zachytil snímek (viz. foto) velitelů raketového pluku spolu s pedagogy VVŠ. Koncem roku 2000 tedy raketové vojsko Armády České republiky přestalo fyzicky existovat.

Co dodat závěrem exkurzu do historie čs. raketového vojska? Na počátku šedesátých let minulého století, kdy vznikalo naše raketové vojsko, se schylovalo k „rušení dělostřelectva“. Technický rozvoj (zdokonalování jeho zbraní a munice) přispěl naopak k zániku raketového vojska. Po dobu skoro čtyřiceti let bylo raketové vojsko důležitou a moderní součástí ČSLA i Armády ČR. Historii raketového vojska, tedy jeho vznik, začlenění do organizačních struktur armády a průběžnou modernizaci chápu jako nedílnou součást výstavby naší armády a důležitou etapu v historii československého dělostřelectva, kterou je třeba si připomínat. Byly to útvary a svazky, které převzaly historické názvy a pokračovaly v psaní novodobých tradic našeho dělostřelectva. Toho, koho by historie raketového vojska zaujala hlouběji, mohu odkázat na publikaci FRANEK P., VONDRÁČEK R. Raketové vojsko 1961-2000. ČaSOD, o.s. Praha: 2011, která je k dispozici v knihovně UO pod pořadovým číslem tisku S - 72.

Text a foto:
plk. ve výsl. Ing. Rudolf Vondráček, CSc.

Soutěžní křížovka o čepici!

Vyluštěnou tajenku zašlete do 31. ledna 2012.

Písemně na adresu: Univerzita obrany,
Redakce Listů UO, Kounicova 65, 662 10 Brno.

Rovněž ji můžete zaslat e-mailem na adresu:
listy@unob.cz

Dva výherce odměníme věcnou cenou.

Výherci z č. 7 jsou Naďa Kellnerová a Martin Toman.

**Šance
pro dva čtenáře**

Tohle chytré zařízení udělá za vás polovinu práce, pane majore, přesvědčujte podřízený svého šéfa o koupi počítače. Skvělé, pořídíte mi...

	OTRHAT	1	ÚMRTÍ kniž.		ZURČENÍ	OBRUBA	INICIÁLY SKLADAT. DVORÁKA	DĚTSKÁ HRAČKA	PĚNA DO KOUPELE	JMÉNO
ZKRATKA ČESKÉ POLITICKÉ STRANY				RODÁK JINAK						
DRUH ZMRZLINY										
HOSPODÁŘ							SPLAV DIVADEL- NÍ HRA			
OSTROV NA ALJAŠCE						VESPOD SPZ PROSTĚJOV				
STARŠÍ VZTAŽNÉ ZÁJMENO			AROMAT. BYLINA VÝPOTEK Z RÁNY					ZNAČKA ABVOLTU 2		
SPZ TACHOV				PODOBA DUBY angl.					MADRID. SPORTOV- NÍ KLUB	KANADSKÝ ZPĚVÁK
	INU nář. MOŘSKÝ PTÁK				ZN. FRAN. HORČICE ČERT					
JINAK ZVANÝ						SVISLÁ JESKYNĚ ŘEKA				
MAZLIT SE							SPZ NÁCHOD NASYCENÝ UHLOVODÍK			
KÁZEŇSKÝ ŘÁD zkr.			HOSPODÁŘ. STAVENÍ OBYČEJ							
SPZ PRAHA				MĚSTO V SÚDANU ZKR. ČES. POL. STRANY					OSTRAV.- KARVINSKÉ DOLY zkr.	SLOVEN. ZVRATNÉ ZÁJMENO
	ZNAČKA ČINU	PROUD kniž. ČIN. ŽEN. JMÉNO				NĚKDO ČÁST CELKU zkr.				
SUROVINA K VÝROBĚ PIVA					ČERNO- ŠEDÝ PTÁK					
NAŠE TV STANICE					ASI					AKEU

Za legionáři na Dálný východ

90 let po odjezdu posledního lodního transportu

Přejíždíme asi kilometr široký Jenisej. Voda je čistá, v přístavu jsou obrovské jeřáby a nákladní lodě. Mosty pro železnici jsou zde od sebe kousek, ale dva! Dále se vlak proplétá Jenisejskou vrchovinou, která je severně od města. Asi po půl hodině jízdy jsou na ní holé vršky porostlé jen trávou, sem tam se popásají krávy.

Sergej se s námi pustil do delší debaty o politice, zajímalo ho jak je to u nás a na oplátku zase vyprávěl i on. Působil vcelku vyrovnaně a nijak na režim nenadával. V 9.12 hod. máme ukazatel kilometrů s číslem 4182 km od Moskvy. Ve stanici Ilanskaja nám zase mění lokomotivu, a „slonik“ což je malý fekální nákladáček saje obsah vlakových záchodů a druhý doplňuje vodu do celého vlaku. Je třeba říci, že záchody v *Rossii* jsou ty nejmodernější, co jsme zde viděli. Nebyla nouze ani o teplou vodu, ani o toaletní papíry či ubrousky na ruce atp. A *děžurná* se prý s námi vyfotí, až se lépe namaluje! „No tak třeba zítra, taky bude den,“ odvětila s humorem.

V Tajsetu je obrovské depo a tratě se zde kříží ve třech patrech nad sebou asi v osmikilometrové délce. To jistě u nás nikde neuvidíte. Parní lokomotiva zde pyšně stojí napulírovaná tak, jakoby právě vyjela z výroby. Ale rychlík uhání dál. Nižněudinsk a pětihodinový posun času od Moskvy, opět uléháme, abychom se alespoň brzy z rána pokusili zablédnout Sludanku u Bajkalu, kde se na zpáteční cestě budeme pohybovat po svých. Venku se ochladilo, ale stanici jsme nezaspali. Již před ní byl vidět Bajkal, za ní opět. Celkem čtyři hodiny jízdy kolem nehlubšího jezera světa. A jak je na něm vidět kulatost země! Nádhera. Mlha nad vodou a později se přes ni prodírá slunce. Jedeme oblastí, kde byly tvrdé boje našich legionářů s bolševiky. Jsme ve svém živlu. Stanice, byť je projíždíme, nám stále něco o těch bojích napovídají svými pomníky.

Tanchoj, Misovaja, Posolskaja, Talovka, u níž mizí Bajkal, a hory se snižují. Pak již kouzelná řeka Selenga, po soutoku má šířku jistě 300 – 400 metrů, což je v kilometru 5613.

Na vesnických i městských domcích je eternit či plech, ze kterých září instalované satelitní antény. Řeka stále obíhá naši trať z jedné či druhé strany. Ostrovy v ní kouzlí krásné přírodní scenérie ohraničené rozlehlými bažinami. Les se změní na borový. V tomto vzdálenějším kraji je více zahrádkářů, což je vidět z rozsáhlé výstavby skleníků, či více obdělávanými políčky, nejen kolem stále dřevěných domků. V Ulan Ude zastavujeme v 8.45 hod. zdejšího času a hned na peróně vidíme, a záhy fotíme nádherně zeleně natřenou parní lokomotivu. Exponát září stejně jako krásně udržované nádraží. Lokomotiva je rekordmanka protože ujela 1,7 milionu kilometrů bez generální opravy. Což říká na ní umístěná tabulka.

Se Sergejem vedeme řeči o tajze, o Sibiři a vůbec o tomto kraji. Každý, kdo by zde v lese ukradl strom, musí vysadit nový. Veškeré kácení je chráněno a povolováno zákonem o ochraně přírody. A pokuty za porušení se pohybují kolem 40 tisíc rublů. A když vezmete, že průměrný plat je nyní asi kolem 15 tisíc, tak to není legrace! Za stanicí pokračuje řídký borový les přecházející ve smrkový. Na okolních vrších jsou holiny. Pohoří, které nás provází je Jablonovjy chcrebet. Kousek od trati kvetou drobné modré kvítečky v celých kobercích. Pak zastávky v železniční stanici Petropavlovský závod, Tarbogataj a přenádherná řeka Xilok, na níž by se jistě vyřídil štětec malíře. V Čitě jsme v 18.11 hod., což je v 0.11 hod. zdejšího času. Zde naši legionáři odbočovali na Mandžuskou železniční trať, aby si krátili cestu přes dnešní Čínu. Pak znovu uléháme.

Je ráno 30. srpna a budíme se v 8.30 hod. zdejšího času. Krajina je zcela jiná. Kolem tratí jsou nízké vrchy porostlé jen trávou, v dále vidíme stáda krav i s pastevcí na koních. V proláklínách vršků roste chudá vegetace keřů a kleče. Černyševsk, Zabajkalnyj, Mogoča, Jerofej, Pavlovič – stanice jako nová ve tvaru lodě. To by byl nepochybně námět

pro naše architekty. Venku se šerí a začalo přšet. Sergej vypráví o své rodině. Má tři již samostatné syny a z tónu řeči se dá usoudit, že jeden z nich je voják, ostatní ctí rodinnou tradici železničáře. Ve stanici Uruša nás oba společníci náhle v 19.25 hod. opouštějí, změnili jim plán cesty. To je výhoda mobilů. Další stanice prospáváme.

V úterý 31. srpna jsme kolem šesté ráno v Bělogorsku a máme zpoždění celou hodinu. Pravděpodobně ho zavinil silný déšť, který lil celou noc. I kolem trati je vidět obrovské kaluže. Nic naplat, jsme prostě v Poamurí. Nekonečná rovina kolem nás je porostlá jen trávou a řeka Amur je asi 100 km jihozápadním směrem.

Po dalších pěti hodinách přidáváme poslední hodinu k času, jímž jedeme. Oblučje má růžově natřenou železniční stanici se sochou Lenina, jedeme kolem kopců, za nimiž je nedaleko čínská hranice a Amur. Ve stanici Bira jsme již 8306 km od Moskvy. Přivítala nás nádhernými záhony květin. Pak vjíždíme do Byrobidžanu. Město je správním centrem zdejší autonomní židovské oblasti. I bez této znalosti byste poznali, že je stavebně jiné než ruská zástavba. Vjezdové tabule do města jsou psány dvojjazyčně. Hebrejščina zde vypadá jako kuriozita. Do města, které nás rovněž velmi zajímá, vjíždíme navečer, když těsně před ním přejíždíme obrovský most přes řeku Amur, a pak ještě asi 10 km než brzdíme na železniční stanici, která je na 8523 kilometru magistrály. Chabarovsk. Nádherné nádraží září v podvečeru jako perla na slunci. V hale jsou obrovské lustry jako někde na zámku v Čechách. Všude elektronické informační tabule, televizory a další vymoženosti doby. Obrovský pohyb obyvatelstva napovídá o milionové velikosti i významu města Dálného východu. Na nádraží nezapomněli na pamětní desku věnovanou jeho staviteli, když byla v letech 1892–97 stanice dostavěna. Po výměně lokomotivy, tedy po 20 minutách pokračujeme. Poslední noc ve vlaku byla bezesná. Vždyť cíl naší cesty – Vladivostok – byl na jejím konci.

Pokračování příště

Text a foto: Jan Kux